

ПЕРЕМИСЬКІ

ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТІ

Йосафат Коциловський

Божою Милостю і Благословенням св. Апостольського Престола

Єпископ

Перемиський, Самбірський і Сяніцький

ВСІМ ВІРНИМ:

МИР І АРХІЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ!

И земля потрясѣся; и камене распадѣся
(Мат. 27, 51).

И се трѣсѣхъ вѣсть велиїи (Мат. 28, 2).

Господь же ѿ Сїѡна воззоветъ, и ѿ Іерусалима дасть гласъ свой: и потрясѣтся небо и земля. (Йоїль 3, 16).

Три події є записані в св. Письмі, що їх тільки зі зворушенням аж до глибини нашої душі є ми в стані перечитувати та передумувати. Це три землетруси від віків предвиджені, з перовіку назначені, яким особливе значіння і вагу надав Господь, бо злучив з ними свої знаменні суди справедливі Божі.

Хто з вас, мої дорогі християни-католики, не прочитував або бодай не чував про ці події, ці три дивні землетруси тай три явні суди Божі?

В великому пості чотиридесятниці, часі покаяння і роз-

важування про Христові страсти, будемо слухати, перечитувати та й роздумувати про цей перший землетрус-суд Божий, що відбувся на горі страсти й смерті Христової, горі Голгофі.

В дванадцятій в полудні Великої Пятниці повис Спаситель між небом а землею. В незміримих страстях, прибитий до хреста поміж хрестами, Він мов цей хробак розторощений висить, своїми опущений, ворогами окружений. Один зі своїх зрадив Його, другий відрікся, інші повтікали. Тільки ворожий Йому та й невдячний люд увихається глумливою крбою під багровим хрестом. Може прибіг тут дехто з цікавості, може дехто й з милосерддя, та загал весь цей товпи, це завзяті вороги, що скупчилися тут з ненависти до Нього, щоб натішитися страданням Його, щоб налюбоватися своєю побідою мнимою.

В перших рядах стоять книжники і фарисеї, з блисками гніву на лицах, на яких пробивається ще й злобна радість, та бажання безтямної наруги і приниженого упокорення Христа-Учителя. І глянули на Нього і увиділи Його в жахливих страстях...

І посипалася божевільна хула й сатанічна наруга; „о́д, разорѣннѣ цѣрковѣ, и трѣмѣ дѣнми создѣннѣ, спасѣсѣ сѣмѣ ѿ снѣди сѣ крѣта“ — Ова! Ти, що руйнуєш церкву і в три дні будуєш, спаси себе й зійди з хреста“ (Марк. 15, 29) — несамовито кричала товпа.

„Ины спасѣ, сѣбе ли не мѡжетѣ спасти — Инших спасав а сѣбе не може спасти?“ (Марк. 15, 31) — насміхалися примружено архиереї.

„ѿще царь Ісраїлевѣх ѣсть, да снѣдетѣ нынѣ со крѣста, и крѣвѣмѣ вѣх негѣ. Оуповѣ на Бога, да избавитѣ нынѣ вгѣ, ѿще хочѣтѣ ѣмѣ: речѣ во: ѿкѡ Божїи ѣсмѣ сынѣ — Як що Він цар ізраїльський, нехай тепер зійде з хреста і увіруємо в Нього. Він уповав на Бога, нехай тепер визволить Його, коли хоче Його, таж Він казав, що Він сином Божим. (Мат. 27, 42-43) — з призирством глумили з Нього нелюди-книжники і старійшина.

„ѿще ты ѣси Христосѣх, спасѣ сѣбѣ ѿ наѡ — Коли Ти Христос спаси себе й нас (Лук. 23, 39) — злорадно ругав та й згїрдливо накликував розбїйник з ліва.

Насміхалися з Нього з насолодою й воїни, та й мимойдучи хулили Його, і схвильовано покиували головами

своїми накликуючи до Нього: *Ще Сынъ еси Божій сийди со креста* — як що Ти Син Божій зійди з хреста. (Мат. 27, 40).

Та не зійшов Христос з хреста. Склонив голову й духа віддав...

Але що за сила, що за суди Божі?!!

„Се захкса церковнам раздрася на двое съ вѣшнаго краа до нѣжнаго: ѿ землѣ потрѣсѣся, ѿ камене распадѣся ѿ гроби ѿверзѣшася — І ось завѣса церковна роздерлася надвое від верху до низу, ѿ земля затрусилася і скелі порозпадались і гроби поотварились“. (Мат. 27, 51-52)... Наруга і хула, ликування й дивовижа, на цей відрух всесильної руки Божої вмиль переміняються в зойк та заніміння, в жах та безтямне замішання. Вся та метушня злопамятної юрби серед грізної темноти та страшного землетруса покотом скочується у великому безладді з кровавої гори, з жахом пізнає силу та суд Божий над людським беззаконням, з доскульним туском досвідчає страхіття душевного згарища та бється мимовільно й мовчазно у груди руками грішними своїми. *„И вси пришедши на погреб сей, видѣше вѣкующам, вѣдѣше перси своѣ возвращѣхса“.* (Лук. 23, 48)...

А сотник тай ті, що були з ним і стерегли Ісуса, побачивши трус і те що сталося, полякалися тяжко тай кликали: *„Воистинѣ Божій сынъ етъ сей — справді, Божий син був цей“.* (Мат. 27, 54).

Землетрус став судом Божим. А суд цей це суд не справедливости, а милосердя Божого. Бо помер Божественний Спаситель, як це Каяфа й сказав: *„Ако оґне естъ єдиномъ человекъ оумрети за люди — лутше як один чоловік умре за людей“.* (Іоан. 18, 14). Чудом-землетрусом показує Всемогучий правду Божого милосердя, а саме людського спасення через смерть Христа Спасителя, що не є звичайною смертю чоловіка. Під напором всемогучої сили Божої сам грішний нарід признає тай висказує цей Божий суд милосердя Божого. Сам нарід стає судією цієї страшної події, що збулася на Гольгофті, сам нарід осуджує себе як ворога Христа і признає Сином Божим, Того, що показав своє нескінчене милосердя над людьми на хресті.

Перший суддя, це сотник. Він був приявним при засуді Христа, стежив та чув всю хулу і наругу безбожників. Чув він також слова Христові висказані з хреста, пізнав Його любов безмежну до цього недоброго народа, бачив

землетрус — силу Божу, тай увірив в післанництво Умершого на хресті тай в Божество Його. „Воістину Божій сынъ бѣ сей“ — кликнув словами осуду всього, що бачив і що пізнав.

А до осуду цього прилучилися многі-многі серед присугнього народа, яким під напором всемогучої сили розплющилися душевні очи. В мить пригадали вони собі прекрасні науки Христові, Його невичерпане милосердя, Його любов до них тай Його діла нечувані: сліпі бачили, глухі чули, криві ходили, хорі тай мертві вставали... Ще тому кілька днів взад, вони опроміненні, дорогу Йому одежами стелили, цвѣги й пальми на прийом під ноги осляти Його кидали, в захваті хоралом: „Осанна Сину Давидові“ Його схвильовано витали. Вони й перед Пилатом тільки за намовою та настиганням нікчемних книжників і фари́сеїв кликнули притьмом, може тільки півголосом: „распни Його“. Тепер однак нехай фари́сеї кричать, нехай говорять собі що хотять раби темряви. Вони днесь не ті стали. „Воістину Божій сынъ бѣ сей“ кликнула їх совість, вдарило їх серце, заговорив їх розум.

Дивне диво, у хвилі найбільшого поганьблення Христа тай смерті Його на хресті, серце народа відозвалось сильним голосом живої віри і визнало явно і неустрашимо Його Сином Божим і Спасителем світа.

Від часу великої й зворушливої події на горі Голгофті минули пілі століття. Як тоді так і тепер має Христос своїх ворогів, що Його у своєму засліпленні з завзяттям не визнають, ругають та переслідують. Одні з них не-признають Його Божества тай Його Божого післанництва, другі поборюють основу Ним св. католицьку Церкву та виступають ворожо проти Намісника Христового св. Отця, Єпископів і взагалі духовенства.

Тай в нашій народі на жаль є такі вороги, що виступають проти Христа та не хотять узнати Його Божества і Його післанництва. Є на жаль такі, що ворожо виступають проти св. католицької Церкви та поборюють Її завзято письмом, словом і ділом. Є такі, що не хотять узнати ні Намісника Христового, ні Єпископів ні священиків, а самі хотять стати учителями других та ширять між вірними роздѳр, ненависть і руїну моральну.

Довкруги домовини стоять помарнілі діти і хлипають —

плачуть заливаючись сльозами. „Чогс-ж так плачете дітоньки“ — поспитав хтось з чужих. „Таж то наш батько у домовині“ — відповіли. І ніхто не здивується їхньому плачеві тай сльозам їхнім. — А ми християни-католики, що вдивляємося в св. хрест, в страдаючого і умираючого, окруженого ворогами нашого найліпшого Батька-Спасителя, чиж не заплачемо, не заридимо над Ним і ніхто з нас з турботним острахом не кликне Його ворогам сучасним, що хотілиби й нас відвернути від Него: Таж це Спаситель наш! Нема в нас таких сотників, що голосно і без боязни визналиби Його перед всіма Його ворогами: Воістину Син Божий єсть Сей. Чи треба аж землетруса, який стряси трівожно нашими грішними душами, чи треба аж напору сили Божої, чи тільки в сторощенні будемо билися в груди та визнавали Його явно і неустрашимо перед всіма Його ворогами? Чи в часах пониження Христа, Його св. науки тай Церкви Його святої, в часах царства сатани і вражої хлани й морального отупіння зловіщого не двигнеться із застрашаючого занидіння дух народа, а серце його не вдарить однозгідним ударом живої віри на зустріч Божому судові-милосерддю?

* * *

Два дні по цій великій події на Голгофті був другий землетрус. „И се трѣсхъ вѣсть вѣлій — землетрус великий стався“ (Мат. 28, 2). Весь Єрусалим дровав, дрожали гравітні скали, затрусилась стражарі, падаючи мов групи живі при гробнім камені до землі, бо Христос встав славно із гробу. Це друге знаменне землетрясення, тай другий суд Божий. Хай задрожать всі вороги Христа, бо суд цей вже не суд милосердя, але неблаганний суд справедливости й прослави. По страстній Пятниці наступила Великодня Неділя, по страстях—прославлення, по позірній побіді воргів — правдива, велична побіда Христа.

І від цього часу почалася історія Христового Царства, Його св. Церкви католицької під знаменем Великоднього суду Божого. По кожнім переслідуванню Христового Імени і Його Церкви святої, по кожнім пониженню Христових наслідників, Єпископів та священиків, наступає суд справедливого двигнення та поновного прославлення Сина Божого, Його св. Церкви та Єї слуг.

Церков св. католицька переживає днесь дуже тяжкі

часи. Кожда християнська душа, оживлена животворною вірою, знає однак, що св. Церков передержить і найтяжші часи, бо і врата адові не в силі її поконати. Та не вільно живому членови св. Церкви католицької тільки вичікувати запорученої надприродної помочі з висше, не вільно приглядатися спокійно погубній діяльності ворогів Христа, не вільно жалувати власного труду, своєї ревности таї пожертвовання свого, що можуть запобічи злomu. Святим є обовязком кожного християнина-католика, боронити Христа таї Його Царства на землі. Скріпляймо длятого свою віру в Христа Спасителя, вирабляймо в душах наших ясну свідомість таї живе переконання, що ми християни-католики приналежні до великої християнсько-католицької родини, якої Вігцем тут на землі є Христовий заступник св. Отець Папа римський, який враз з іншими Епископами при помочі священиків рядить Христовим Царством тут на землі, таї дбає за спасення наших душ.

А ця віра таї свідомість наша хай стануть мов ця скеля тверда, о яку розбиваються розбурхані хвилі. Не стіймо в Христовому Царстві, мов ця тростина слабенька, що похиляється бездушно куда вітер повіє, але стіймо мужно і твердо мов цей дуб сильний столігний, готові відбити всі ворожі наступи.

Бо буває нераз таке у нас, що леда яканебудь бесіда самозванчого учителя, леда якийнебудь ворожий часопис, або намова несовісної людини похитує нами на всі боки.

А часи грізні і непевні.

Нам християнам-католикам не тільки не вільно хилитися трусливо на всі сторони, але на нас тяжить обовязок відпирати сміло і безупинно всі ворожі наступи і затії погубні, таї боронити перед ними слабших і податливіших, заохочуючи їх до витревалости у вірности Христу таї Його св. Церкві католицькій. Ворот Христовий таї Його св. Церкви безнастанно і витревало робить свою погубну роботу. Тому памятаймо на пересторогу Господню: „Не прелщайте дшх свонх, глаголюще: ѿходѣше ѿ насъ Халдеи: ꙗко не ѿидѣтъ — не зводять самі себе думаючи, що Халдеї (вороги) конче відійдуть від нас, бо вони не відійдуть! (Єрем 37, 9). Памятаймо, що побіда Христа і св. Церкви є запевнена, але чи ми будемо учасниками цієї побіди і прославлення в Христі Господі, цього не знаємо.

Чи ми тай цілий наш нарід віціпре ворожі наступи-зусилля, чи передержить всі злидні тай диявольську роботу, чи всі душі устояться при св. католицькій Церкві, також не знаємо. Христос бажає нашої побіди, вона одначе залежить від нас.

* * *

Третий землетрус знаменний, то землетрус при кінці світа. „Господь же ѿ Сїѡна воззовѣтъ, и ѿ Іерусалима дасть гласъ свой: и потрясѣтся небо и земля — І заголосить Господь від Сїону, ѿ дасть почути голос свій від Єрусалиму і затремтить небо і земля“. (Йсїя 3, 16). І цей землетрус злучений з Божим судом. І ніхто не уйде цього землетруса й суда, страшнього цього.

Десятки літ висьмівали сучасні Ноя його заходи коло будови корабля. Десятки літ кпили собі люди злої волі з Божої перестороги і з вірного Ноя. Та вкінци прийшов потоп. Тоді устали кпини тай замовкли вже і люди найгіршої волі.

Плакав колись Христос Господь над грішним Єрусалимом і з любови тай з болю перестерігав його: „Іерусалиме, Іерусалиме, избивий пророки и каменїемъ побивѣай пѣсланнѣхъ къ тебѣь колькраты восхотѣхъ обратити чада твоѣя, ажеже собираветь кокошъ птенцы своѣя подъ крилѣ и не восхотѣсте (Мат. 23, 37). Прийдѣтъ днѣ на тѣя, и ѡбложатъ врази твоѣи ѡ строгъ ѡ тебѣ и ѡбидѣтъ тѣя, и ѡбидѣтъ тѣя ѡвсюдѣ. И развѣдѣтъ тѣя и чада твоѣя въ тебѣ и не ѡстанѣтъ каменъ на каменї въ тебѣ: понеже не развѣмкъ еси крѣмене посѣщенїѣ твоѣго. (Лук. 19, 43—44). Єрусалиме, Єрусалиме, що побивав еси пророків і покаменував посланних до тебе. Скільки разів хотів я зібрати дітей твоїх, як курка збирає курчат своїх під крила, а ви не хотіли. Прийдуть дні на тебе, и обкинуть вороги твої валами тебе тай обляжуть тебе і стиснуть тебе зі всіх сторін. І з землею зрівнають тебе і діти твої в тобі і не полишать в тобі каменя на каменї, бо ти не розумів часу відвідин твоїх«. — Та фарисеї на глум сьміялися з плачу Христа, Його сліз тай перестороги: Де ж є цей ворог який зміг-би гору Сїон поконати?... Та ледви минуло 40 літ, а Єрусалим став купою попелу, а жиди розсіяні до нині по світі. — Божої справедливості не можна собі легковажити.

Прийде колись і предказаний останний землетрус тай злучений з ним страшний суд справедливості Божої.

Пам'ятаймо дорогі християни-католики на цю неминучу до глибини потрясаючу правду. Днесь світ зіпсутий, легко-важить собі відвічні правди Божі, науку Христа Спасителя і накликування св. Церкви католицької. Та кривда заподіяна Христу і Його Церкві св. мусить бути вирівнана справедливістю Божою як не на наших очах, то необхідно при кінці світа на страшнім Суді Божім.

Пригадуючи в цьому великому пості на цю не минучу і найважнішу справу, як єпархіяльний Єпископ і душпастир всіх вірних в нашій єпархії звертаюся до всіх тих що сходять або вже й зійшли на манівці, що відвертаються або вже й відвернулися від св. католицької Церкви, що пустили в неславу помервлені й столочені найсвятійші почування душі і блудно глядають за иншим жерелом спасення, та з болем і любовію кличу до них за пророком Єремієм і кладу їм на їх серце і на совість важливі накликуючі слова Господні: „*Возвратитесь сынове козкрадіюции сѧ ѡ ѡцѧю сокрвѣніа каша. (Єрем. 3, 22). Ѡбратитесь кїждо ѡ пѣти своегѡ злѧгѡ, ѡ лѣше сотворите дѣла своѧ, ѡ не ходите въ слѣдахъ богѡвъ ииѣхъ, ѡже сѧзжати иихъ (Єрем. 35, 15).* — Верніте-ся-ж непокірливі діти, я вилічу-прощу непокірливість вашу. Заверніться кожний із злої стежки своєї, поправтеся в учинках ваших і не ходіть за иншими богами, щоби їм служити“.

Звертаюся і до вас всіх, вірні діти св. католицької Церкви, з зазивом та заохотою утверджуватися еще більше у вірности Христови Спасителєві і Його св. Церкві католицькій. Особливо цей святий час великого посту, час покути і роздумування над Христовими страстями най послужить нам до цього. Припадаймо навколїшки і підносім наші руки й наші серця до Христа распятого на хресті, взиваймо і молім Його усердно одною спільною горячою мольбою: „*Не покрій ѡушесѧ твоїхъ на мольбу нашу*“ (Єрем. 3, 56). — Не затулуй уха Твого від благання нашого тай зітхання нашого. Твої святі суди і допусти, які досвідчаємо ми і цілий наш нарід хай стануться благовісно для нас судом Голгофти, судом милосердя і для цілого народа ратунком та охороною перед загладою. „Претерпівий за нас страсти Ісусе Христе, Сине Божий помилуй нас“.

† **ЙОСАФАТ** Епп.

Дано перед Великим постом в р. 1927.

Ч. 545/В. — Всч. ОО. Душпастирям поручається прочитати вірним повисшу науку місто проповіді в одну з перших неділь св. Великого посту.

З Еп. Ординаріату 14. лютого 1927.

Ч. 634. — Розпорядок на Вел. Піст. в р. 1927.

Розпорядок виданий Нами тамтого року з нагоди св. Вел. Посту (Гл. Епарх. Відомости 1926 ч. I. ст. 15.) обов'язує в цілості на дальший оден р.

Ч. 6618. — **Належить пояснювати вірним як мають почитати Бога і Святих.**

Доходять до нас відомости, що в деяких місцевостях нарід є за мало-поучений як належить почитати Бога і Святих. Цю обставину використовують сектанти, щоби відірвати нарід від св. католицької Церкви.

З огляду на це, що Душпастирі є в совісті обов'язані подавати вірним повну науку християнськ-католицької віри, а в особливий спосіб узгляднювати ці правди, яких незнання в даних обставинах може принести велику шкоду душам вірних, поручаємо, де цего заходить потреба, основно поучувати нарід, в чім лежить почитання Бога і Святих і яка заходить різниця межи одним а другим культом.

Ч. 635. — **Парохіяльні та братські бібліотеки.**

В Еп. Відомостях з 1924 р. Ч. 3. стр. 60 було поміщене зарядження згл. заохота до заснування деканальних (для священиків) і парохіяльних (для вірних) бібліотек. З огляду на велику вагу друкованого слова, на значіння його в душпастирській праці Еп. Ординаріат підносить цю справу поновно та заохочує і поручає закладання бібліотек для вірних ц. е. парохіяльних чи братських бібліотек, які сталиби чистим, незіпсованим жерелом духовної поживи. Звісно є, як в нинішних часах злі книжки та часописи злі поширюють місто поживи отруту, неморальність і зіпсуття, як підкопують св. віру, пособляють ересям, як стали небезпечною зброєю в руках ворогів св. Церкви і народу. В виборі лектури народ та молодіж полишена в великій части випадкови та несовісности різних агітаторів, між нарід йдуть без розбору всякі шкідливі книжки і часописи та

спричиняють страшенне спустошення, навіть мимо ревної душпастирської праці. Щоби ухилити зло, та уможливити всім легкий доступ до справді добрих християнсько-католицьких видань є одинока рада та одинокий певний спосіб а саме закладання парохіяльних чи братських бібліотек (при Ап. Молитви та місцевих братствах). До управи такої парохіяльної чи братської бібліотеки повинен належати з правила місцевий душпастир.

При комплектуванні бібліотек треба взяти головню отсі наші видавництва: ОО. Василян (Жовква), ОО. Редемптористів (Збоїска), Еп. Помочи (Перемишль), Марійського Товариства молоді (Львів Сиктуска 39), вид. «Добра книжка» (Львів Содова 4), тижневик «Нова Зоря». Всч. о. о. декани возьмуть цю справу як осібну точку нарад на соборчиках.

Ч. 636. — В справі звільнення від іспитів конкурсних.

Пригадується Всеч. отцям розпорядок Львівського пров. Синоду з р. 1891 (Додаток XXXVII т. XXXI), силою якого о звільнення від іспиту конкурсного о душпастирські бенефіції можуть старатися лиш ті священики, що мають до цього вимагані дані.

Проханне о таке звільнення належить вносити через дотичний уряд деканальний найменше на один місяць перед конкурсним речинцем.

Прохань о звільнення від іспиту конкурсного не углядноюся в часі, коли парохії виставлені на конкурс.

В кождім проханню належить заподати дату і вислід попередних іспитів конкурсних зглядно звільнення від них а оо. Декани пропозають совісно зладжену табелю кваліфікаційну, як також мотиви промовляючі за звільненням. Подань, які не будуть відповідати цим приписам, Еп. Консистерія не буде брати під розвагу, і не полагоджені зложити до актів.

В кінці примічаєся, що на подання о звільнення від конкурсного іспиту, що до котрих наступило відмовне рішення, Еп. Консистерія не буде пересилати ніякої відповіді.

Ч. 637. — Речинець іспитів конкурсних о душпастирські бенефіції в р. 1927.

Іспити конкурсні о душпастирські бенефіції відбудуться цього року в днях 10 і 11 мая і 11 і 12 жовтня.

До іспиту конкурсового належить зголоситись на пів місяця перед речинцем іспиту.

Священики, що перший раз здають іспити, обов'язані зазначити в поданю чи і коли зложили іспит з догматики, моральної і церковного права, а перед самим іспитом предложити письменно вироблені проповіді згл. егзорти.

Ч. 638. Речинець іспитів з догматики, моральної і церковного права в р. 1927.

Іспити з догматики, моральної і церковного права відбудуться цього року в днях 17 мая і 18 жовтня.

До іспиту з догматики приступають священики висвячені в р. 1926, до іспиту з моральної священики висвячені в р. 1925, а до іспиту з церковного права священики висвячені в р. 1924. В тих самих речинцях є обов'язані приступити до іспитів зі згаданих предметів ті священики, що були до цього покликані в попередних роках, а ще доси їх не зложили.

В кінці пригадуєся, що священики, які не зложили повисших іспитів, не будуть допущені до іспиту конкурсового, хиба що предложилиби умотивоване оправдання, для яких причин до згаданих іспитів не приступили.

Ч. 639. — Діаконські ризи.

Всч. оо. постараються, щоби в кожному деканаті були діаконські ризи (пара світлих і чорних), які булиби власністю цілого деканату і уживано їх в поодиноких парохіях при нагоді соборчиків, місій, празників та похоронів. Богатші церковні скарбони можуть більшу суму жертвувати, а біднійші меншу. Згадані ризи переховуються стало в одній означеній церкві.

Ч. 5970/26.— Відданє іспитованим дякам поля в уживання.

Пригадуєся Всч. оо. парохам поновно поручення про віддання поля дякам в уживання (Пер. епарх. Відомости ч. 2 з 1926 ст. 41).

Ч. 579. — В справі нової стемплевої оплати від метрикальних витягів.

З покликком на оголошення в Елар. Відом. з р. 1922 ч. IV стр. 82 письма Палати скарбової у Львові подаєся

до відомости Всеч. Урядам парох. нове письмо що до висоти оплати стемплевої.

Палата Скарбова у Львові з д. 22 січня 1927 ч. 9894/27/W. V/1 повідомляє, що на основі арт. 155, 179 і 181 закона о оплатах стемплевих (Днев. Ур. Рп. П. N 98 ст. 570 з р. 1926) підлягають оплатам стемплевим в квоти 1 зл. витяги як і інші свідоцтва видані з книг метрикальних урядами парохіяльними почавши від 1 січня 1917.

Повисшій оплаті підлягає кожний засвідчений акт уродин, вінчання або смерти. Як що на однім і тим самім витязі потверджуєся більше актів крещення, вінчання і смерти (витязи фамілійні) то належитість стемплева припадає тільки разів по 1 зол. (3 зол.) кілька актів стверджено.

Обовязок зложення оплати від витягів і свідоцтв метрикальних тяжить на особі, яка жадає видання витягу (свідоцтва). Оплата стемплева має бути зложена в значках стемплевих, які Уряд видаючий свідоцтво, наклить на свідоцтві і скалує пачаткою урядовою.

Стороні вільно однак зложити оплату стемплеву готівкою в якійнебудь Касі скарбовій і квіт касовий приложити Урядови, який видає свідоцтво і який на підставі квіту касового має на свідоцтві зазначити квоту оплати, дату і місце зложення, (місце каси скарбової). як також позицію касового денника.

Після пункту 3 арт. 160 згаданого закона і арт. 144 вільні є від оплати стемплевої витязи і свідоцтва з книг метрикальних, видані на жаданне урядів державних, урядів комунальних, союзів примусових з осідком в краю, (н. пр. Каси хорих, Палати адвокатів, Палат торговельних і промислових і т. п.) узнаних через державу церков і віроісповідних громад, правно в краю існуючих фундацій, закладів і стоваришень, яких задачею є виключно виконання релігійного культу або діяльність наукова, просвітна або добродійна, Банку Польського як також представництв чужих держав — під умовиною взаємности.

Прощення вношені до Урядів пар. о видання витягів і інших свідоцтв з книг метрикальних не підлягають оплаті стемплевій, бо ті уряди не є державними урядами (арт. 140 зг. зак.)

Ч. 185. Потвердження декларацій до виміру інвалідської або вдовичої ренти.

За урядові потвердження клявзуль декларацій до виміру інвалідської або вдовичої ренти не належить Всч. парохіяльним Урядам побирати ніяких грошових оплат, бо з цього випливають непотрібні жалі, нарікання, а навіть огірчення серед парохіян.

Ч. 640. — Справа управильнення дотації.

Подаєся до відома Всч. оо. Душпастирів, що в останніх місяцях дотація не впливала правильно до Еп. Консистерії ізза нової регуляції яка тепер переводиться. Управильнення наступить сподівано в місяці квітні.

Ч. 716. — Справа збірки предметів церковної старини.

Подається до відома Всеч. Духовенства, що без дозволу Еп. Консистерії не вільно позбуватись предметів церковної старини в користь чужих музеїв. Натомість відповідно до розпорядку Еп. Ординаріату (Перем. Еп. Відом. 1922/III належить з подібними предметами звертатись до Епарх. Музею в Духовнім Семинари в Перемишлі.

Ч. 715. — Належитість за Епарх. Відомости на р. 1927.

Належитість за Епарх. Відомости 4 зл. на р. 1927 стягнєся з платні в марті ц. р. Повисшу квоту позваляєся побрати з церковної скарбони.

Ч. 286.

Львівське Воевідство з весною цього року організує акцію нищення маєвих хрущів — подаючи вказівки Староствам а ті начальникам громад.

Крім учителяства — просить Воевідство і священників, щоби цю акцію поперли своєю заохотою, принагідно сти-каючися з парохіянами.

Ч. 714. — Церковний інвентар.

Повідомляється, що друки на спис церковного і парохіяльного інвентара, який по мысли тут. розпорядку ч. 5035, 1, 1 (Еп. Від. з р. 1926 ч. 4) мається виготовити в трех примірниках, можна дістати в друкарни гр. кат. Капітули в Перемишлі.

Ч. 664. — Поручається книжочка „Основу соціології“.

Подається до відома Всч. Духовенства, що накладом Бібліотеки Української Християнської Організації появилася у Львові книжочка «Основы соціології» Дра Алеша Ушенічника, Професора Університету в Любляні, яку зі словінської мови на українську за дозволом автора переклав о. Михайло Фірак.

Ся книжочка є коротким, ядерним і приступно зясованим викладом основ соціології з католицького становища.

З огляду на її актуальність обговорених в ній тем повинна она найтися в руках кожного священика і віруючого католика.

В виду цього горячо поручаємо її Всч. об. Душпастирам і катехитам.

Ч. 552026. — Порученне Архітекта Якова Рудницького.

Поручається архітекта Якова Рудницького в Перемишлі ул. Смольки 11. Конц. будівничий, б. професор школи будівельної, спеціаліст в архітектурі церковній, виготовляє всякі пляни і коштосписи на церкви і всякі архітектурно будівельни роботи.

Ч. 641. — Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 31. марта 1927 виставляються на конкурс слідуючі опорожнені парохії:

ДЕКАНАТИ: Балигородський: 1) Береска, 2) Горянка, 3) Загочево, 4) Рябе. Белзький: 1) Белз. Бір-

чанський: 1) Грозьова. Буківський: 1) Вислок нижний. Горлицький: 1) Боднарка, 2) Висова, 3) Долини, 4) Ліщини, 5) Мадина велика, 6) Новиця, 7) Рихвалд, 8) Смерековець. Динівський: 1) Кіньске. Дуклянський: 1) Гирова, 2) Радоцина, 3) Ростайне. Жукотинський: 1) Галівка, 2) Хащів. Короснянський: 1) Близянка, 2) Чорноріки. Лежайський: 1) Дубрівка, 2) Курилівка. Ліський: 1) Тернава гірна. Лупківський: 1) Воля мигова, 2) Манів, 3) Явірник. Любачівський: 1) Милків. Лютовиський: 1) Береги гірні, 2) Поляна, 3) Хміль. Медичький: 1) Барич. Мушинський: 1) Матієва, 2) Милик, 3) Поворозник, 4) Ростока велика, 5) Явірки. Немирівський: 1) Немирів, 2) Улицко. Підбужський: 1) Звір, 2) Свидник. Порохницький: 1) Крамарівка. Равський: 1) Белзець, 2) Голе равське. Риманівський: 1) Синява, 2) Яблониця польська, 3) Ясель. Рудецький: 1) Михайловичі, 2) Шоломиничі, 3) Поділці. Сінявський: 1) Лежахів, 2) Майдан сінявський. Старосамбірський: 1) Лінина мала. Сяніцький: 1) Гломча, 2) Ялин. Тіснянський: 1) Криве ад Тісна, 2) Лопінка, 3) Терка, 4) Яблінка, 5) Яворець. Турчанський: 1) Лосинець, 2) Турка. Устрицький: 1) Лобозів. Чесанівський: 1) Крупець, 2) Плазів. Яворівський: 1) Молошковичі, 2) Мужиловичі. Ярославський: 1) Маковиско.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідoctва з конкурсового іспиту як і ті, котрі би вплинули до дни 31 марта 1927 будуть уважані яко безпредметові.

Примічається, що всі Всч. ОО. що одержать презенту на таку парохію, яка крім матерної церкви має ще одну або більше дочерних, будуть обовязані в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріату згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о принаття в спис на висше згадані парохії, що дотації їх будуть нормовані по гадці Конкордату. Доходи з парохіяльних нафтових теренів, які вже існують, зглядно які в будучности будуть в висше вичислених парохіях, Еписк. Ординаріят застерігає отсим на цілі епархіяльні.

Х Р О Н І К А.

І м е н о в а н н я :

Ординаріятськими відпоручниками до Рад шкільних повітових іменовані: Ч. 273. о. Мерена Теодор, декан короснянський в Коросні. — Ч. 111. о. Гринишин Іван, парох в Королужи, в Рудках. — Ч. 157. о. Жарський Іван, декан Динівський в Березові. — Ч. 208. о. Карпевич Іван, декан Равський в Раві руській. — Ч. 22. о. Котис Омелян, декан Любачівський в Любачеві. — Ч. 546. о. Бенцін Андрій, декан Старосамбірський в Старім Самборі. — Ч. 582. о. Симко Михайло, парох в Завишні в Сокалі. — Ч. 517. о. Булик Нікіта, парох в Дубні, в Ланцуті.

Канонічну інституцію одержали :

Ч. 317. о. Гайдукевич Александер, Риботичі. — Ч. 434. о. Антонич Василь, Бортятин. — Ч. 671. о. Худик Іван, Шмитків. — Ч. 672. о. Криницький Юліян, Вербиця. — Ч. 718. Охнич Василь, Полянчик. — Ч. 719. Гукевич Володимир, Туринско.

Завідательства одержали :

Ч. 6209/26 о. Мікула Василь, Потелич. — Ч. 6402/26 о. Щепанський Антін, Белз. — Ч. 332. о. Бортник Тома, Хаців.

Померли :

о. Чайковський Володимир, парох в Загочевю 10/12 1926. — о. Калинський Іван, парох в Белзі 25/12 1926. — о. Тиховський Лев, парох в Молошковичах 28/12 1926. —

о. Савчин Іван, парох в Поворознику 13/1 1927. —
о. Мокрицький Василь, парох в Бересці 11/1 1927. —
о. Борис Теодор, парох в Хащові 14/1 1927. — о. Ясе-
ницький Володимир, декан Мостиський і парох в Радини-
чах 13/2 1927,

Душі їх поручаєся молитвам Всч. Духовенства.

З гр. кат. Еписк. Консистоїї.

Перемишль, дня 22. лютого 1927.

о. Николай Грицеляк
Канцлер.

† ГРИГОРІЙ
Епп.-Пом.

ЧАСТЬ II.

Дістаємо лист в справі піднесення нашого церковного співу, який — для заінтересовання цю справою Всеч. Духовенство, уважаємо за вказане подати до прилюдного відома.

»Хочу порушити отсим одну дуже важну справу у нашім церковнім життю, а саме справу нашого церковного співу.

Час від часу читали ми в нашій пресі заклики, напіння, заохочування і т. д. до акції в тій справі. Вони всі прогомоніли, а в нашім церк. співі не змінилося ні на волос на лучше.

Противно! Наш церк. спів з дня на день підупадає і не видно, щоби хто небудь старався тому станови річи зарадити. Чому? — Бо всі заклики в тій справі, домагаються того, що і без них інтересовані по силам все стараються робити, с. є: »творити гарнійший спів«. — Се слово: »гарнійший« розуміють однак в душі музики чисто світської, а не в душі церковнім, що значить: творити сильні хори, брати твори багаті в ріжного рода гармонічні штучки, прибрані в соля, в дуети і т. п. — одним словом дбати о ефекти зовнішні.

А в тім якраз лежить цілий блуд!

Причин фатального стану нашого церк. співу на мою думку треба глядіти:

1). У лихім пониманню задачі церк. співу, ціли його установлення і призначення.

2). У творенню цего співу на фалшивих основах.

3). У байдужности про него.

I. Відповідь на питанне: Як має виглядати наш церк. спів, дасть нам зрозумінне причини впровадження його до Богослуження. Ціль Богослуження є: віддати славу Богу, дякувати або просити, одним словом: молитва, — бесіда людей з Богом. Щоби збільшити вираз молитовних слів — установлено обряди. Наймогутнійший зверхний їх знак се музыка в Церкві, — а у нас спів. Ціль того церк. співу

є: дати дальше ідучий вираз слову молитви, дати лучший вираз почуванню звязаному з молитвою.

Основа проте церк. співу, се слова молитви, — а музика є доповненням їх, є дальшим зображенням тих слів. Мусить сей спів бути отже такий, щоби молитві пособляв, а не єї затемнював.

Однак не на тім принципі розвивалася у нас культура церк. співу послідних часів. Від часу запановання у нашій церк. музиці концертного стилю, до нині смак загалу суспільности, а навіть духовенства, бачить красу сего співу виключно в співі концертним, повнім зовн. блиску, прикрас, модуляцій і т. д. — хочби він не мав ні крихітки духа молитви в собі. Сей стан річи мушу назвати неприродним, бо всі спроби, що небудь зробити в царині церк. співу, бачимо спрямовані на фалшиві дороги, чужі нашим церк. традиціям, чужі нашій питомій духовно-музичній творчости. Задача церковного співу проте тільки одна: стати продовженням молитви, стати молитвою вищою від словесної, блищою Богу, збуджувати у вірних побожність.

Ніколи однак не може бути задачу співу церк. збуджування естетичних чувств артистичних незгідних з духом молитви, бо до цього є покликані сцени по саях концертних.

II. Сю обставину вважаю за другу причину, чому з нашим церк. співом в Галичині стоїть так фатально.

Краса нашої духовної пісні лежить не в стилях, що зросли на зовсім чужім ґрунті, але в нашій Ірмології, в нашій Осмогласнику і в наших народних напівах! Всі ті наші неоцінені скарби мають вікову традицію, вони є впливом почувань вірних Східного обряду.

Не думаю нехтувати цінностей наукових добутоків світської музики, але у відношенню до церк. музики не можна примінити всіх правил світської музики. Старі напиви не повинні затрачуватися, а моглиби хиба приборатися в нові шати; але і це повинноби тоді відбуватися послідовно, під контролею комісій, а ціль їх булаби узгіднити, примінити стару мелодію до нової гармонії і витворити певні основи можливости такої сполуки. Тимчасом такої праці на ширшу мету у нас в Галичині не було. Наші галицькі напиви не зібрані і не опрацьовані. — Вони дрімають по наших селах, ніким не піддержувані.

Щоби це зробити, треба конечно скоординовання всіх наших муз. сил, бо поле до праці так велике, що вимагає роботи колективної.

III. Третій причині невідрадного положення нашого церк. співу можнаби дати назву: байдужність до него.

Прецінь то є факт, що справа співу є найбільше упосліджена у нас і то спеціально в Галичині (бо прим. на Україні вона є чи не перша). У нас всі чинники міродайні погоджуються з тим, що в Церкві має коштувати дорогі гроші мальовило, світло вибирається якнайгарнійше, купується дорогі фелони і взагалі се розуміє кождий, що ті всі річі повинні бути як найкращі і не оглядається на ціну. Тільки про клирос і хори — ніхто не памятає. — А прецінь та справа чи не найважніща! З гарним убором священика, з гарною обстановою Церкви — на рівній бодай висоті, поставити спів у тій Церкві.

На сю тему доводилося мені з многими нашими музиками доволі дебатувати. Всі вони признають, що стан церк. співу у нас в Галичині фатальний і що вже крайна пора щось в тім напрямі почати. Один з найвизначніщих наших музиків сказав мені таке:

»Уважаю, що оскільки хочете мати церк. спів у розумінню молитви, мусить зайнятися ним саме духовенство і попровадити в тім напрямі працю на протязі бодай 10 літ.

Маєте до диспозиції школи, де можна від малої дитини розпочати науку церк. співу. Треба се робити систематично і тягло. Не вистарчить в школі вивчити кілька побожних пісень за кілька літ, але перейти на протязі цілої шкільної науки вел. часть або і весь ірмольогійний спів, звертати увагу на його красу, збудити заінтересованне до нього, як до гарного, знеслого і рідного. В середних школах повести працю дальше; подати відомости у теорії осмогласія, з історії церк. співу, про його творців і теоретиків. Очевидно робити се все по облуданому і виробленому плянові, а тоді досягнете свою ціль.

До сеї вел. і важної праці мусить стати однак духовенство. В дух. семінаріях належить піднести науку церк. співу з ролі одного з підрядних предметів. Тоді богослов винесе потрібне йому до повищої цілі знання. А йому конечно його треба, бо всюди де зачинається наука релігії— треба зачинати науку церк. співу. Я — кінчив він, і інші

охотно послужать широю працею і візьмуть участь в першій комісії чи анкеті в тій справі, оскільки така буде скликана“...

Думаю, що мав повну рацію. Тільки духовенство може тут і повинно сказати рішаюче слово. Треба нам зіхатись, треба комісії, анкет, нарад і т. д. в тій справі.

В першу чергу звернути нам увагу на всенародний спів, а опісля на хоральний, оскільки не є можливість його впровадити і континуувати.

Не повинно бути послідною цілю: мати хор в селі, бо такий хор є звичайно інституція дуже нетрівка, залежна від одної, двох осіб і так довго є, як довго є та особа. Коли не стане єї, тоді всі співаки ідуть в рости́ч, а кінець справи такий, що нема ані хору ані доброго всенародного співу.

Бо хор, то ніжна квітка, котра не всюди цвіте і не всюди розвивається.

Загальний спів всіх вірних має трівку основу, мелодії впроваджені в загал живуть літами. Народ хоче співати весь, тож треба йому дати той спів і научути його.

В тій цілі конечно треба подбати о дешеве видання таких дух. мелодій, що є відповідні до всенародного співу. Видання мусить бути легке, щоби вивчення було можливе до виконання. Якщо не священник, то дяк, або все хтось найдеться, щоби таку науку попровадив, — розуміється за ініціативою і під опікою священника.

Це не значить, щоби ми мали занедбувати хоральний спів, однак він є оправданий тільки там, де можуть бути до того сталі услівя. Здається отже, що це можливе тільки в містах і лише в деяких селах.

Однак і всенародний і хоральний церковний спів, мусить бути під якоюсь центральною опікою і контролею, котра то централя надавалаб напрям і вела діло двигнення нашого церк. співу після мудрого обдуманого пляну.

В кінці позваляю собі намітити короткий проект перших праць в тім напрямі, а намічую його в тій надії, що може сей перший проект спричинить якесь заінтересованне тою справою і може виявжеся якась виміна гадок, — та в сей спосіб рушиться справа з місця. Отже:

Всесв. і Впреп. Ординаріят покликавби до життя

комісію для реформи церк. співу. Загальні задачі єї були б м. б. такі:

I. по всенароднім співі, II. по співі хоральнім.

I. В цілі двигнення всенар. співу мала б комісія: 1). Зібрати відповідний матеріял і видати його. 2). Придумати способи науки тих пісень в якнайширших масах народу і перевести сю науку в життя.

II. В справі хорального співу: 1). Підбранне матеріялу. 2). Зорганізованне дірігентів і підпорядкованне їх собі. 3). Веденне курсу дірігентів в дяківськїм інституті. 4). Контроля над хорами і їх централізація.

Вичислити все що мала б така комісія робити, було б передчасно. Одно є певне, що треба нам чим скорше конечно щось робити з нашим церк. співом і то так всенародним як і хоральним. А може і повинно се зробити тільки — духовенство. — о. Северин Сапрун, катехит в Дрогобичи».

VI Секція Тов. П. Е. П. має на складі і висилає на жадання Всч. оо. „Катихитичні проповіді“ о. Швілінського в перекладі о. Левицького. Ціна примірника 7 зол.

Рівночасно подаєсь до відома, що »молитви щоденні« старославянським текстом, друквані лиш українською азбукою вже зовсім вичерпані. Не можемо давати друкувати другим накладом, тому що перший ще не виплачений. Просимо тих Всч. оо., що ще не вирівнали належитости (1 зл. а 10 прим.) якнайскорше вирівнати, щоби ми могли постаратись о другий наклад сих молитов, за якими так много священників до нас звертаєсь.

Молитви щоденні друквані попри нашу азбуку і латинкою є ще в великій кількості у нас на складі і на жадання можемо служити. — Один примірник сих молитов 15 с.

З Виділу VI С. П. Е. П.

ПЕРЕМИСЬКІ

ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТІ

Йосафат Коциловський

Божою Милостію і Благословенням св. Апостольського Престола

Єпископ

Перемиський, Самбірський і Сяніцький

ВСІМ ВІРНИМ:

МИР І АРХІЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ!

Повернувши після довшої відсутности до осідку Епархії бажаю знов навізати перерваний хвиливо контакт з Вами Всечесні Отці, а через Вас зі всіма вірними.

Великою втіхою було для мене на чужині відбирати численні листи від Вас з бажаннями, які Ви складали мені при нагоді моїх імянин, Христового Різдва і Нового Року. Сердечно дякую за сі вирази Ваших почувань для мене, за Ваші молитви за мене і, як що би кого з Вас не дійшла листовна подяка, яку я сам безпосередно або через Канцелярію Епії. Консисторії кождому з окрема вислав був, то прошу тепер прийняти мою подяку, яку передаю на отьому місці. В моїх молитвах я поручав Пресвятому Серцю Спасителя всі потреби Ваших парохій і при кожній св. Літургії заносив молення за всіх священників і всіх вірних моєї Епархії.

Так становили ми, хоч віддалені від себе простором,

нероздільну єдність і проте злука, що вяже Єпископа з його священиками а через тих і з вірними його Єпархії, була удержана завдяки Вашим молитвам і заявам також і в часі мого побуту поза Єпархією.

З вдовolenням стверджую сей для мене потішаючий факт єдності й лучби Вашої зі мною, своїм Єпископом, бо се вимовний доказ католицького розуміння наших взаїмних відносин, які навязані між нами з волі Божественного Основника св. Церкви.

Привязую до сього факту велику вагу і з натиском підчеркую безумовно потребу як найтіснішої злуки клиру й вірних з Єпископом в наших обставинах під теперішню хвилю особливо необхідної.

Що єсть вона Божої установи та що удержується в католицькій Церкві від перших її початків як невідкличний постулат церковної єдності, се зволив зазначити Святійший Отець Папа Пій XI. в часі авдієнції, на якій був я прийнятий дня 22. марта с. р. в поворотній дорозі домів в часі мого побуту в Римі з нагоди участі в консекрації Преосвященного Павла Гойдича, Єпископа гр. кат. Пряшівської Єпархії.

Я звернувся в часі авдієнції до Його Святости з прошенням, щоби Святійший Отець зволив передати всім священикам і вірним моєї Єпархії якесь слово від Себе. Святійший Отець запридумався хвилю і відповів ласкаво:

«Скажи своїм священикам і вірним, щоби все були в єдності зі своїм Єпископом; щонебудь робитимуть, нехай роблять в лучности з Єпископом, а без Єпископа нехай нічо не починають. Се слова св. Ігнатія Антіохійського. Бо така єсть Божя установа в Його святій Церкві. Ті многоважні слова повтараємо всім священикам, що приходять до Нас з паломництвами або при інших других нагодах».

З осередка Христової Церкви пригадується тут нам устами Христового Намісника давна католицька засада про єдність в католицькій Церкві. Вірні і їх безпосередні духовні настоятелі священики становлять одно через синівське підчиненне своїм Єпископам, а через те одні і другі лучаться в своєму Єпископі, всі Єпископи стоять в лучности з вселенським Первосвященником Папою. Так зберігається єдність членів Церкви: Святійшому Отцеві підчи-

нюються безпосередно Єпископи, Єпископам священники й вірні.

Слова апостольського Отця Церкви й Мученика св. Ігнатія Богоносця († 107. р.), Єпископа Антіохійського, ученика св. Апостолів Петра й Йзана, на котрого покликуюється Святійший Отець¹⁾, становлять свідоцтво, яке було розуміння сеї Божої установи у Східній Церкві в первісній післяапостольській добі. Св. Ігнатій Антіохійський розвиває гадку про послух, підчинення і злуку з Єпископом на многих місцях своїх писань. Заохочує, щоби були одної думки з Єпископом²⁾, щоби не противитися Єпископови³⁾, щоби нічо не робити без Єпископа, так як Христос нічо не ділав без Небесного Вітця⁴⁾, щоби віддавати Єпископови належну почесть⁵⁾ і т. і.

Справді, дуже є на часі пригадати сьогодні правду про необхідність злуки й підчинення священників і вірних зглядом їх Єпископа. Як Божя установа має вона в собі

1) В писаннях св. Ігнатія місце се звучить: Πάντες τῷ ἐπισκόπῳ ἀκολουθεῖτε, ὡς Ἰησοῦς Χριστός τῷ πατρί... Μηδεὶς χωρὶς τοῦ ἐπισκόπου τι πράσσειτω τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ... ἀλλ' ὃ ἂν ἐκείνος ἀκριμάσῃ, τοῦτο καὶ τῷ Θεῷ εὐάρεστον, ἵνα ἀσφαλὲς ἦ καὶ βέβαιον πᾶν, ὃ πράσσεται. В лат. перекл.: Omnes episcopo obtemperate, ut Jesus Christus Patri... Separatim ab episcopo nemo quidquam faciat eorum, quae ad Ecclesiam spectant... sed quodcumque ille probaverit, hoc et Deo est beneplacitum, ut firmum et validum sit omne, quod peragitur. (Ep. ad Smyrnaeos, c. VIII. 713—714).

На другому місці: Ἀναγκαῖον οὖν ἐστίν, ὥσπερ ποιεῖτε, ἀνεῖν τοῦ ἐπισκόπου μηδὲν πράσσειν ὑμᾶς. В лат. перекладі: Necessarium itaque est, quemadmodum facitis, ut sine episcopo nihil agatis. (Epist. ad Trallianos, c. II. 675).

2) Ὅθεν πρέπει ὑμῖν συντρέχειν τῇ τοῦ ἐπισκόπου γνώμῃ, ὅπερ καὶ ποιεῖτε. = Unde decet vos in episcopi sententiam concurrere, quod et facitis. (ad Ephesios, IV, 647).

3) Σπουδαζόμεν οὖν, μὴ ἀντιτάσσεσθαι τῷ ἐπισκόπῳ, ἵνα ὦμεν Θεῷ ὑποτασσόμενοι = Studeamus igitur episcopo non resistere, ut simus subiecti Deo (ad Eph. V, 649).

4) Ὡσπερ καὶ ὁ Κύριος ἀνεῖν τοῦ Πατρὸς οὐδὲν ἐποίησεν, ἡνωμένος ὢν, οὕτως μηδὲ ὑμεῖς ἀνεῖν τοῦ ἐπισκόπου... μηδὲν πράσσετε = Quemadmodum igitur Dominus sine Patre, ipsi unius, nihil fecit: ita neque vos sine episcopo quidquam peragatis. (ad Magnesios, VII, 667).

5) Καλῶς ἔχει, Θεὸν καὶ ἐπίσκοπον εἰδέναί. Ὁ τιμῶν ἐπίσκοπον ὑπὸ Θεοῦ τετίμηται ὁ λάθρα ἐπίσκοπον τι πράστων τῷ διαβόλῳ λαθρεῖται = Bonum est Deum et episcopum honorare. Qui honorat episcopum, a Deo honoratus est; qui clam episcopo aliquid agit, diabolo servit (ad Smyrn. c. IX., 714).

Всі цитати з J. P. Migne, Patr. gr., t. V.

ціху вічної, незмінчивої, всеживої актуальності і вдячності наповнюється наше серце для Святійшого Отця, що вказанням на неї бажає спонукати нас до пошани й береження засади, якою стоїть єдність і карність у св. католицькій Церкві.

Володіючий в повоєнному часі дух згубної і ложної незалежності негуючої всякий авторитет, розсіває також і у насукіль непослуху й непідчиненності законній церковній владі, а, що гірше, намагається самозванчо присвоювати собі право підносити голос в ділах Церкви або виступати проти заряджень Єпископа. Як далеко відбігли поняття нинішнього часу від властивої правди і католицької традиції! Належить проте пригадувати вірним наведені слова Верховного Архієрея, треба наново привести до пошани сі давні правди і оживити духа, яким були переняті первісні часи християнської давнини.

При кінці авдієнції зволив Його Святість Папа з великою ласкавістю і дуже сердечно уділити Своє Апостольське Благословення всім священикам і вірним моєї Епархії. І се Апостольське Благословення устами Святійшого Отця дане прямо через мене, я отсе передаю Вам, Всечесні Отці і всім вірним у Ваших парохіях і поручаю передати його при найближшій нагоді з амвона всім своїм парохіанам, повчаючи їх рівночасно про вагу і спасенність сього благословення, щоби всі могли досягнути тих великих ласк, які дає Всецедрий Бог приймаючим належно благословення Отця цілого християнства, бо де Церков благословить там Бог дає благодать. Нехайже Божа ласка скріпляє Вас, Всечесні Отці, при Ваших тяжких душпастирських трудах! Заохочую Вас до дальшої праці, до ревності до єдності. В злуці зі мною, Вашим Єпископом осягне Ваша праця одноцільний напрям, буде інтензивніша і певно успішна. Будьте все памятливі на слова св. Ігнатія Ант., на які з такою мудрістю і любов'ю вказує Святійший Отець: *Μηδεις χωρις του επισκοπου τι πρασσειτω των ανηκοντων εις την Εκκλησιαν, ... αλλ' ο αν εκεινος ακριβαση, τουτο και τω Θεω ευαρεστον ενα, ασφαλεις η και βεβαιον παν ο πρασσειται.*

Дано в Перемишлі дня 1. травня 1927.

† ЙОСАФАТ, Епп.

Ч. 107/орд. — Канонічні візитації в 1927 р.

Як минувшого року так і в біжучім році поставлені Візитатори будуть переводити канонічні візитації в нашій Епархії. В тій цілі назначуємо отцих Впр. О.О. Крилошан Візитаторами:

О. Пралата Дра Василя Пинила на порохницький деканат.

О. Крилошанина Володимира Гмитрасевича на мостиський деканат.

О. Крилошанина Дра Романа Решетила на Грибівський деканат.

О. Крилошанина Кипріяна Хотинецького на сянський деканат.

О. Крилошанина Омеляна Мартиновича на мушинський деканат.

О. Крилош. Северина Метеллю на ліський деканат.

О. Крилош. Данила Бодревича на горлицький деканат.

О. Крилош. Івана Пастернака на лежайський деканат.

О. Крилош. Володимира Венгриновича на декан. короснянський.

Всі вище наведеві Впр. О.О. Візитатори дістають отсим всі повновласти, як і минувшого року. В цілі близшого зарядження звольть О.О. Візитатори заподати тут чимскорше речинець, в котрім хотять перевести дотичну візитацію.

Енцикліка

Святійшого Отця Папи Пія XI. з нагоди 1.100 річниці народження св. славянського Апостола Кирила.

Під датою 13. лютого 1927 оголошують Acta Apostolicae Sedis енцикліку Святійшого Отця Папи Пія XI. до Архієпископів і Єпископів Югославії і Чехословації з нагоди 1.100 літних роковин народження Апостола Славян, св. Кирила Солунського. Внаслідок сього почнеться ювілейний рік для славянського світа, відбуватимуться паломництва до гробу св. Кирила в Римі, а також до гробу св. Методія в Велеграді. У Велеграді трудилися спільно оба славянські Апостоли, там був осідок св. Методія як Митрополита Моравського й Панонського, там тепер є осе-

редок Апостольства св. Кирила і Methodія для церковного зєднання славянських народів.

По мысли Енцикліки П. Льва XIII. з 30. вересня 1880, якою поширено культ св. Кирила і Methodія на цілу церкву, заложив гурток ревних чеських священників побожне стоваришення молитви і праці в дусі св. славянських Апостолів під покровом Преч. Діви. Сим способом положено основи для діяльности Апостольства св. Кирила і Methodія о привернення релігійної єдности між Славянами. Вихідною точкою стоваришення є слова Папи: «Бажаємо, щоби загально всі благали св. Кирила і Methodія і молились до них, щоби вони, могуті впливами у Бога, стерегли християнство на цілому сході випрошуючи католикам постійність, а схизматикам волю получитись з правдивою Церквою».

Товариство розвинуло живу діяльність з метою церковної унії схизматицького славянського сходу; що року відбувались звісні Велеградські конгреси, в яких брали активну співучасть також наші Єпархи і священники.

Так діяльність св. славянських Апостолів знаходить сьогодні, по тисяч літах свій голосний відгомін в Христовій Церкві.

Апостольське діло св. Кирила і Methodія впало на тих територіях, де вони проповідували під ударами політичних подій. Славяни, між якими і для яких безпосередно трудились св. Апостоли Кирило й Methodій, прийняли латинський обряд і латинську літургію. Німці й Мадяри повалили там великоморавську державність і прогнали учеників св. Methodія, а з ними усунули славянську літургію та ввели латинство. Переслідувані ученики св. Methodія переходять до Болгарії і Сербії. Повалене в первісній вітчизні діло св. Братів розвивається тепер в полудневій славянщині, а сто літ опісля на Русі й в Москві. Але, коли згодом і ці славянські землі попали у схизму, і, за виімкою кількох українських зєднаних з Римом Єпархій, до сьогодні остаються відлучені від Христової Церкви, то садинокими спадкоємцями ідеї св. Солунських Братів є наших вісім українських католицьких Єпархій! Лиш тут зберігаються плоти апостольської діяльности св. Кирила й Methodія у їх чистій первісній формі та з їх ненарушеним змістом так як її наміряли св. славянські Подвижники і як її за кількома наворотами апробували Христові Намісники, Папи Адріян II.

і Іван VIII. Після ріжнородних кріз і лихоліть найшли плоди апостольської праці св. Кирила й Методія захист у нас: тут задержались чиста католицька правда і славянська літургія. А проте ювілей 1.100 роковин рідва св. славянського Апостола Кирила дотикає також дуже близько й нас, а в особенності нашу Перемиську Епархію, котра як найстарша зі всіх Епархій в Галичині, перша зазнала добродійства голошення Христового слова від учеників св. Кирила і Методія.

Поручається Всеч. Отцям ювілей сей в неділю дня 24. н. ст. липня, — це є в неділю найблизшу по святі св. Кирила і Методія, вірним пояснити і заохотити їх до горячих молитов за зєдинення Церков.

Ч. 2411. В справі Служб Божих фундаційних.

Силою власти уділеної Нам св. Ап. Престолом на 5-літ найвищим рішенням св. Конгрегації для Східної Церкви під дн. 16. лютня 1927 Ч. 380 замінюємо Служби Божі фундаційні співані на читані і редукуємо їх в цей спосіб, що за 1 читану Службу Божу припадає 3 зл.

Рівнож дозволяємо на це, щоби Служби Божі фундаційні могли бути відправлені в иншім часі, на иншім престолі і в иншім місці Епархії, о скілько заходить ме до цього слушна причина.

О скільки однак Служби Божі фундаційні є злучені з парастасами, дозволяємо Всч. Духовенству лучити тіж в цей спосіб, що за одну Службу Божу з парастасом припадає 6 лір італійських при заміні Служб Божих співаних на читані.

Ч. 2312. — В справі редукації Служб Божих релігійного фонду.

Повідомляємо тих Всч. оо. Душпастирів, що до їх парохій є привязаний обовязок відправи Служб Божих релігійного фонду, що в справі редукації згаданих Служб Божих ще не наступило рішення зі сторони св. Ап. Престола.

Справа ся буде порішена доперва на дотичних переговорах межі св. Ап. Престолом а польським правительством.

Ч. 2385. — В справі науки релігії в школі.

Розпорядок Міністра В. Р. і О. П. з дня 9. грудня 1926. р. про науку католицької релігії в школі. (Вістн. зак. Р. П. № 1. ex 1927. поз. 9).

На основі арт. 1. закона з дня 4. червня 1920 р. про тимчасовий устрій шкільних влад (В. з. Р. П. № 50 поз. 304.) й арт. 2. закона з дня 23. квітня 1925. (В. з. Р. П. № 47. поз. 324.) про затвердження договору з Апостольським Престолом, що визначає відношення держави до рим.-кат. Церкви, заряджується наступне:

§ 1. Згідно з арт. 120. конституційного закона й з арт. XIII. конкордату між Апостольським Престолом а Річпосполитою Польською з дня 10. лютого 1925. (В. з. Р. П. з р. 1925 № 52. поз. 501.) наука католицької релігії є для учнів католиків обов'язкова в усіх школах (за виємкою висших шкіл) державних, прилюдних і самоврядних як також у школах приватних, які користають з державних або самоврядних підмог або посідають права державних чи прилюдних шкіл.

§ 2. Обов'язок шкільної влади дати вчителя релігії існує, коли скількість католицьких дітей у школі виносить найменше дванадцять. Якщо скількість дітей не доходить того числа, будуть ці діти лучені з дітьми поближких шкіл. Колиб і це не було можливе, звернеться шкільний інспектор або директор школи до місцевого душпастиря, або в порозумінню з Ординарієм до світської особи о підняте навчання релігії без винагороди.

§ 3. Скількість годин і плян науки католицької релігії усталює Міністер В. Р. і О. П. в порозумінню з компетентними церковними властями.

Наука релігії буде подаватись на основі підручників, які крім апробати Міністра В. Р. і О. П. будуть мати церковну апробату й будуть поручені для шкіл властивим єпископом дієцезії.

§ 4. Про уділення відпустки, стабілізацію, зміни в службовім відношенню, розв'язання службового відношення, перенесення в стан спочинку, вдороження дисциплінарного слідства, наложення дисциплінарної або

порядкової кари, або звільняюче ореченне, повідомляє шкільна влада властивого єпископа дієцезії.

§ 5. Єпископі дієцезії виконує прислугуюче йому право візитовання і надзору лично або через визначених собою відповідних священиків (візитаторів релігії), яких назвиська будуть подані до відома шкільних властей.

§ 6. Візитатори, шкільні інспектори та управителі шкіл середного урівня мають право візитувати науку католицької релігії одначе не можуть іспитувати учнів і мають обмежуватися до педагогічно дидактичних заміток.

Духовного вчителя католицької релігії у вселюдних школах може візитувати тільки шкільний інспектор або висші шкільні власти. Натомість управителі вселюдних шкіл можуть бути тільки приявні на науці релігії веденій через духовних, без права роблення якихнебудь завваг.

§ 7. Релігійні практики католицької, шкільної молоді належать до цілости назчання і релігійного виховання. Шкільна молодь обовязана брати в них участь. Релігійні практики, обовязуючі шкільну молодь є нормовані через духовну власть в порозумінню з Міністром В. Р. О. П. і через шкільні власти впроваджені в житте.

Обовязуючі релігійні практики є отсі:

а) в неділю і свята, а також на початку й кінці шкільного року спільне богослуження з егзортою;

б) кожного року спільні тридневні реколекції;

в) три рази в рік (після реколекцій на початку й при кінці шкільного року) спільна сповідь і св. Причаще для молоді;

г) спільна молитва перед лекціями й по лекціях приписана через властиву церковну власть, а впроваджена через шкільні власти.

Дбати після існуючих розпорядків про сповнення через молодь спільних релігійних практик є обовязком отців префектів, дирекцій і управителів шкіл та членів учительського збору.

Одноразове або довше згільнення учнів, цілих клас або школи від поодиноких обовязуючих спіль-

них релігійних практик, слідує після порозуміння дирекцій і шкільних управ з Отцями префектами.

Речинець і місце релігійних практик укладають дирекції і управи шкіл з отцями префектами.

- § 8. Отці префекти є учителями й душпастирями шкільної молоді в обсягу шкільного життя. Є отже їх особливим обов'язком дбати про релігійне життя і на рівні з іншими учителями про моральне виховання шкільної молоді.

Отці префекти з огляду на своє становище душпастирів мають обов'язок брати участь у всіх конференціях, у яких обговорюється справа виховання шкільної молоді.

- § 9. У щорічній бюджеті кожної школи середнього урівня визначається певна квота на релігійні потреби. Висоту квоти усталює після приписів виданих у цій згоді для покриття річевих впадків школи.

- § 10. На науку церковного співу належить присвятити частину часу, призначеного на обов'язкову науку співу. Учитель співу обов'язаний порозумітися з Отцем префектом що до вибору релігійних пісень.

- § 11. Розпорядок цей входить у життя з днем оголошення.

Управитель Міністерства В. Р. і О. П. *К. Бартель.*

Надто видало Міністерство В. Р. і О. П. під датою 5. січня 1927. №. I. 148. (27) **обіжник в справі науки релігії у вселюдних школах** який у точці третій звучить:

«Якщо в школі число дітей що належать до певного віроісповідання є значніше, тоді для науки релігії належить утворити, узгляднюючи шкільні діти з різних клас (відділів), спеціальні групи, числячі в засаді не більше як по 40. дітей і для кожної групи призначити по дві години науки релігії в тиждень. Засаду поділу дітей на групи й скількість груп усталює в кожному поодинокім випадку Кураторія на основі внеску шкільного інспектора».

Епш. Ординаріят звертає особливо увагу Всеч. Отців на §. 2. повисшого розпорядку. Якщо число дітей у школі виносить найменше дванайцять тоді має ім уділюватись наука релігії тижнево в двох годинах, платних з державного

Скарбу. Колиб скількість дітей не доходила повисшого числа й неможливо було лучити їх спільно з дітьми иншої школи, в таких випадках оо. Душпастирі обовязані уділювати безплатно науку релігії в вимірі 2—4 годин у місяць залежно від числа дітей (1—6=2г; 6—12=4) ОО. Декани згл. Орд. Шкільні Комісарі зволють звернути особлившу увагу на повисшу обставину при нагоді річних візитацій шкіл а в шкільних звітах подати викази шкіл, у яких число нашої дітвори не доходить дванацятки та чи в який спосіб й у яким вимірі годин запевнена в них наука релігії після нашого обряду.

Ч. 503/с — В справі свідоцтв здібности до заключування подружа через горожан „Союза Соціялістичних Республік Рад“ (С. С. Р. Р.).

Міністерство Справ Внутрішних з дати Варшава 4. III. 1927 ч. АС 1862/27 подає до відома, що Конзуляти С. С. Р. Р. є уповажені до видавання своїм горожанам свідоцтв здібности до заключення подружа.

В тій ціли згадані Конзуляти будуть вимагати від своїх горожан:

1) Посвідки місцевої влади С. С. Р. Р. останнього місця замешкання особи, яка хоче вступити в подружу звязь, що не є їй знані ніякі законні перепони до заключення подружжа через дану особу.

2) Посвідка властивої польської Влади адміністраційної I-ої інстанції, що особа, яка задумує вступити в подружу звязь, від дня замешкання в Польщі, подружа не заключила, або що тепер не є в подружій звязи.

Ч. 2384. — В справі збірки на „Петрів гріш“.

Заряджуємо, що на будуче рік річно, в день Празника св. Верховних Апостолів Петра і Павла мають уряджуватися по всіх церквах Нашої Епархії збірки на потреби Святійшого Отця, Папи Римського т. зв. на »Петрів гріш«.

Цю збірку заповідать Всеч. Отці в попереджаючі неділі зглядно свята, і заохотять вірних до щедрих жертв на цю ціль.

Потреби св. Отця є дуже великі, які покриваєся майже

виключно з милостині, яку Йому складають католики цілого світа.

Тому є і нашим святим обов'язком по змозі причинятися до удержання Отця цілого християнства.

Зібрані гроші перешле цього року кожний уряд парохіяльний до Еписк. Консисторії найдалше до кінця липня.

Ч. 2382. — В справі священичих Товариств в Епархії.

Подаєся Всеч. Духовенству до відома і точного заохочення слідууючу ухвалу гр. кат. Галицького Епископату з д. 30. квітня 1927 р.:

»Конференція Епископів звертає увагу на приналежні права Епископа в його дієцезії над всіми священичими товариствами і ухвалює, що акція вдовичо спротинських товариств, о скільки простягаєся до загалу Духовенства Епархії, може бути виконуванна лиш за апробатою Епископа, о котру кождоразово треба просити«.

Ч. 2412. — В справі Волинських емігрантів.

З огляду на це, що з деяких парохій Нашої Епархії вибираються люде на Волинь як кольоністи, уважаємо за вказане знернути увагу догичним Всч. ОО. Душпастирям на їх стислий обов'язок поучувати вихоженців, щоби на новім місци свого побуту не вступали до схизматицьких церков, там не сповідалися, не причащалися, не вінчалися, не ходили там на ніякі богослуження, ані в загалі з ніякими потребами не відносилися до схизматицьких священиків, а за те по всяку поміч, особливо духовну зверталися до Впр. ОО. Редемптористів в Костополі, які дуже радо поспішають до них на відправу святочних богослужень і уділять їм св. Тайни. Рівнож обов'язком догичних парохів буде повідомляти згаданих ОО. Редемптористів, до якої місцевости Волиня перенеслися їх парохіяне.

Справа спасення хотяйби одної лишень душі є річю дуже важною, тому поручаємо всім Всч. ОО. Душпастирям, щоби примінилися точно до цього розпорядку.

Ч. 2311. — В справі вношення жалоб до Судів на своїх парохіян.

Еписк. Ординаріят завважав, що декотрі священники вносять на своїх парохіян жалоби до публичних світських Судів безпозволення Еписк. Ординаріату.

З покликом на приписи Львівського Провінц. Собора з р. 1891. Тит. IX. глава II., Еписк. Ординаріят повідомляє Всеч. Духовенство, що буде дотичних священників потягати до відповідальности.

Ч. 2131. — Духовні вправи для священників в р. 1927.

В сім році обов'язані відбути духовні вправи всі священники, що їх не могли з якихнебудь причин відправити в останніх 5-ох р., відтак ординовані в 1924. р. і ті, що відбули дух. вправи в 1924. р.

В тій цілі є призначені 3 речинці дух. вправ., іменно: в I. серії від 8. серпня вечер. до 12. серпня рано зволють взяти участь Впр. і Всеч. ОО. отсих Деканатів: Балигородський, Буківський, Височанський, Горлицький, Грибівський, Дуклянський, Жукотинський, Короснянський, Лиський, Лупківський, Лютовиський, Мушинський, Риманівський, Старосамбірський, Тіснянський, Турчанський і Устрицький.

В II. серії від 22. вечером до 26. серпня рано відправлять дух. вправи священники Деканатів: Белзький, Варяжський, Великомостенський, Жовківський, Комарнянський, Краковецький, Куликівський, Лежайський, Лучанський, Любачівський, Мединицький, Мостиський, Немирівський, Перемиський, Порохницький, Равський, Рудецький і Сінявський.

В III. серії духовних вправ від 5. вечером до 9. вересня рано візьмуть участь священники прочих Деканатів.

Впр. і Всч. ОО. з Перемишля можуть вибрати собі котрий небудь з поданих речинців.

Всеч. ОО. Декани зволють всіх учасників в дух. вправах тут до кінця червня зголосити й допильнувати, щоби всі обов'язані до реколекцій, в своїм часі їх відправили.

Учасники в духовних вправах мають явитись в будинку Духовного Семинара пополудни найдальше до 6-ої год. вечером в дни початку реколекцій.

Кожний з Впр. і Всеч. ОО. зволить зі собою взяти постіль і зложити з гори приписану оплату.

Священики необов'язані сего року до відправи дух. вправ, які бажали би їх відбути, можуть зголоситись разом зі священиками, які до відправи дух. вправ є в сім році обов'язані.

При тім заряджуєся, що на будуче в кождім поданню о надання парохії кождий священик має заподавати, коли робив послідні духовні вправи.

Ч. 2257. — В справі запросин Епископа до приїзду до парохії.

Лучаєся, що деякі оо. Душпастирі за пізно просять Епископа, щоби приїхав до їх парохій на якесь тёржество.

З огляду на це, що цього рода поступовання може спричинити небажані прикрости для Епископа, а для дотичного душпастира і вірних завіц, поручаєся на будуче просити Епископа найменше 2 тижні наперец і доси не оголошувати його приїзду до парохії, доки не дістануть притакуючої відповіді.

Ч. 507/С. — В справі стемплевої оплати від подружжх диспенз.

Краківська Воевідство з д. 20. IV. 1927. Ч. Ad. 6321 ex 1927. подає до відома, що диспензи віц подружжх перепон підлягають як урядові свідоцтва стемплевій оплаті в висоті 3 зол. предвидженій в арт. 154. устави з 1. VII. 1926. Д. У. Р. П. №. 98. поз. 570.

Ч. 2310. — Речинець іспиту на дяків.

Іспит на дяків відбудеся в Перемишлі в дяківськім Інституті дня 5. липня с. р. о 10. годині рано.

Приватисти, які бажали би бути допущені до сего іспиту мають внести свої подання через власний уряд парох.

Всч. оо. парохи зволють при тих поданнях зазначити моральне поведення дотичного кандидата.

Речинець до вношення подань о прийнятте до дяківського Інституту в Перемишлі.

Кандидати, які стараються о прийняте до дяківського

Інституту в Перемишлі на шк. р. 1927/28 мають внести свої подання через власний уряд парох. до гр. кат. Капітули найдалше до кінця вересня ц. р. Необхідні услівя прийняття суть слідуючі: 1) Добре моральне поведіння кандидата стверджене власним урядом парохіяльним. 2) Укінчення IV. по крайній мірі III. кл. народних шкіл. 3) Добрий чистий голос. — Перед прийняттям до Інституту відбудеся вступний іспит в дяківськїм Інституті дня 4. жовтня ц. р. о год. 10. рано, на котрий всі кандидати мають явитися.

**Ч. 2383. — В справі авдієнцій в Преосв. Єпископа
Ординарія.**

Пригадуєся Всч. Духовенству, що Преосв. Єпископ Ординарій приймають на авдієнції ві вторки, середи і п'ятниці перед полуднем, почавши від 10-ї години.

По полудни авдієнцій не уділяєся.

Ч. 1316. — Книжочки колектантів мають бути затверджені й тут. Єписк. Ординаріатом.

Дійшло до відома Єписк. Консистерії, що по Наших парохіях ходять колектанти за збірками на будову деяких церков не маючи у своїх книжочках коначного потвердження від тут. Єписк. Ординаріату.

Щоб на будуче ніхто не відважився використовувати жергвенности Наших вірних, поручається Всеч. ОО. Душпастирам повідомити своїх вірних, щоби в будучности лиш тим колектантам складали свої датки, що наперед зявляться в дотичнім парохіяльним Уряді, а цей на доказ, що книжочки їх мають клявзулю тут. Єписк. Ординаріату, сам біля ствердження місцевого громадського Уряду: потвердить їх парохіяльною печаттю і підписом дотичного о. Душпастиря.

Ч. 1062. — Поручення артистки Ол. Кульчицької.

П. Олена Кульчицька замешкала в Перемишлі Ринок 28. артистка-малярка, яка виконує всі праці в обсягу церковного мистецтва, звернулася до Єписк. Консистерії з прошеннєм, поручити її Всеч. Духовенству.

Це подаєся до відома і поручаєся.

Ч. 742. — Поручається підручник до церковного співу під наголовком „Повна Служба на діточий хор“.

Вп. П. Михайло Моравецький, ст. учитель 4 клас. школи в Ланчині зладив підручник під наголовком: »Повна Служба Божа по народньому напіву з колядами і піснями воскресними і принагідними на діточий двоголосний хор«.

В тій певности, що цей підручник може віддати великі прислуги в ділі однообразности в наших церковних напівах, поручаємо его Всч. Духовенству.

Ч. 2280. — Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 20. липня 1927 виставляються на конкурс слідуючі опорожені парохії:

ДЕКАНАТИ: Балигородський: 1) Горянка, 2) Загочеве, 3) Рябе. Бірчанський: 1) Грозьова. Горлицький: 1) Боднарка, 2) Висова, 3) Долини, 4) Ліщини, 5) Мацина велика, 6) Новиця, 7) Смерековець. Грибівський: 1) Королева руська. Дуклянський: 1) Гирова, 2) Радочина, 3) Ростайне, 4) Чорне. Жукотинський: 1) Галівка, 2) Дністрик дубовий. Короснянський: 1) Близянка, 2) Чорноріки. Лежайський: 1) Дубрівка. Ліський: 1) Ванькова. Лупківський: 1) Воля мигова, 2) Манів. 3) Солинка, 4) Явірник. Любачівський: 1) Милків. Лютовиський: 1) Береги гірні, Поляна, 3) Хміль. Медицький: 1) Барич. Мостиський: Радичичі. Мушинський: 1) Матієва, 2) Явірки. Немирівський: 1) Немирів. Підбужський: 1) Звір, 2) Опака, 3) Свидник. Радимянський: 1) Болестрашичі. Порохницький: 1) Крамарівка. Равський: 1) Белзець, 2) Голе, 3) Камінка нова. Риманівський: 1) Синява, 2) Яблониця польська, 3) Ясель. Рудецький: 1) Михайлевичі. Сінявський: 1) Сінява, 2) Майдан Сінявський. Старосамбірський: 1) Лінина мала. Тіснянський: 1) Криве ад Тісна, 2) Лопінка, 3) Терка 4) Яблінки, 5) Яворець. Турчанський: 1) Лосинець. Угнівський: 1) Тяглів. Устрицький: 1) Лобозів. Чесанівський: 1) Крупець, 2) Плазів.

Прошення внесенні не по формі і не заосмотренні потрібними залучниками, а особливо без свідоцтва з конкурсового іспиту як і ті, котрі би вплинули по дни 20 липня 1927, будуть уважані яко безпредметові.

Примічається, що всі Всч. ОО. що одержать презенту на таку парохію, яка крім матерної церкви має ще одну або більше дочерних, будуть обов'язані в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріату згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о приняття в спис на висше згадані парохії, що дотації їх будуть нормовані по гадці Конкордату. Доходи з парохіяльних нафтових теренів, які вже існують, зглядно які в будучности будуть в висше вичислених парохіях, Еписк. Ординаріят застерігає отсим на ціли епархіяльні.

Ч. 2451. — В справі такси за антимінси.

Подаєся до відома Всч. Духовенства, що Канцелярія Еп. Консисторії по докладнім провіренню коштів виготовлення антимінсів змушена піднести таксу на 15 золотих за оден антимінс.

Ч. 172/Орд. — В справі предкладання звітів з відбувшихся ювілейних обходів 1926 р.

Всч. ОО. Декани, які ще не надіслали звітів з відбуutih ювілейних обходів, зволять се в найблищому часі зробити. — Звертається заразом увагу Всч. О. О. Парохам, щоби в звітах крім проповідей виголошених о відпустах і процесій заподавали також число вірних, які приступали до ювілейної сповіци. —

Ч. 2536. — Повідомляємо Всч. Духовенство що о. Курило Іван, емеритований священик нашої Епархії, не може бути уживаний до повнення священичих функцій церковних без виразного позволення Епск. Ординаріату. —

Ч. 2326. Зеленосвяточна збірка на інвалідів.

Поручається Всеч. Отцям допопомогти нашому краю Товариству опіки над інвалідами ві Львові у збірці на Зелені Свята. — Зібрані з цієї нагоди датки належить надіслати до Еп. Консисторії, а звідси відішлеться їх згаданому Товариству. —

Х Р О Н І К А.

І м е н о в а н н я :

Ординаріятськими відпоручниками до Рад шкільних повітових іменовані: Ч. 417. о. Куціль Роман, декан мостиський для Мостиск. — Ч. 613. о. Гоцкій Бронислав, парох в Передільниці для Добромиля. — Ч. 730. о. Тимчук Іван, декан Турчанський для Турки. — Ч. 855. о. Михайло Мриц, Схоліярх для Перемишля. — Ч. 675. о. Залітач Александер, катехит для Яворова. — Ч. 1137. о. Венгрінович Діонізій, парох в Кречовичах для Переворска. — Ч. 1239. о. Пастернак Іван, декан Куликівський для Жовкви. — Ч. 2278. о. Куціль Роман парох в Мостисках, деканом Мостиським. — Ч. 2538. о. Матвій Мокрівський парох в Добрівлянах, місто-деканом мединицьким. — Ч. 2537. о. Матвій Мокрівський 2-ий Комісар Ординаріятський до справ шкільних. —

Канонічну інституцію одержали :

Ч. 1060. о. Менцінський Стефан, Новосілки-Гневош. — Ч. 1214. о. Клюфас Іван, Бонарівка. — Ч. 1278. о. Вендзілович Дамян, Середне велике. — Ч. 1410. о. Гробельський Бронислав, Піддубці. — Ч. 2425. о. Мартинович Омелян Тустановичі. —

Завідательства одержали :

Ч. 802. о. Малик Косма, Молошковичі. — Ч. 1004. о. Конкольовський Стефан, Ванькова. — Ч. 1086. о. Мриглод Петро, Вислок долішний. — 1329. о. Новосад Григорій, Явірки. — Ч. 1278. о. Майко Теодор, Волиця. — Ч. 609. о. Цолта Михайло, Сінява. — Ч. 1474. о. Хаба Петро, Тягів. — Ч. 1949. о. Сембратович Мирослав, Болестрашичі. — Ч. 2449. о. Подляшецький Константин, Королева руська.

Сотрудництва одержали :

Ч. 686. о. Мартинюк Ярослав, Будинин. — Ч. 529. о. Го-

ловей Михайло, Середниця. — Ч. 1260. о. Іванець Петро, Куличків. — Ч. 1326. о. Сембратович Мирослав, Болестрашичі. — Ч. 1214. о. Хархаліс Алексій, сам. Опарівка. — Ч. 1895. о. Майба Володимир упр. Тарнава. — Ч. 2309. о. Юзвяк Стефан упр. Ясениця сільна.

Померли:

о. Мисик Василь, парох в Ваньковій 28/2 1927. — о. Кішик Стефан, парох в Опаці 4/3 1927. — о. Русиняк Іван, парох в Королевій руській 1/4 1927. — о. Дуркот Петро, парох в Болестрашичах 12/4 1927. — о. Татомир Михайло, парох в Кавську 13/5 1927. —

Душі їх поручаєся молитвам Всч. Духовенства.

З гр. кат. Еписк. Консисторії.

Перемишль, дня 20. мая 1927.

о. Николай Грицеляк
Канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

II. ЧАСТЬ.

Повідомлення про Загальні Збори Т-ва „Епархіяльна Поміч“ в Перемишлі.

Звичайні Загальні Збори Т-ва »Епархіяльна Поміч« відбудуться в Перемишлі, в будинку духовної Семінарії, вул. Баштова, дня 5. липня 1927. Порядок нарад: 1. Відкриття Зборів і покликання президії; 2. Реферат; 3. Звіти: а) Секретаря, б) Скарбника, в) Провідники секцій; 4. Дискусія і уділення абсолюторії уступаючому Виділові; 5. Вибір членів нового Виділу і членів провірної Комісії; 6. Внесення і запити.

О год. 8. рано перед Зборами відправиться Служба Божа в Катедр. Храм. — Початок Зборів о год. 9ій, зглядно 10-ій. — Від Виділу »П. Е. П.«

З V. Секції П. Е. П.

Управа Секції просить П. Т. Отців, котрі взяли вино о ласкаве негайне вирівнання рахунків. З причини зволікання платности Управа Секції є наражена на різні прикристи та страти.

Повідомляємо П. Т. Духовенство, що маємо ще на складі немалу скількість тогосамого знаменитого вина. Хоча вино подорожило, ми ціни не підносимо: 70 цент. амер. за 1 літру в бочці, а 6'50 зл. за 1 літру в фляшці. Сплата по умові. — Просимо також всі замовлення на дзвони слати до Секції V. яка розіслала і на бажання вишле проспекти ціни і умовій продажі дзвонів.

Наші дзвони є найліпшої якості і дешеві. Помагаймо нашому Товариству, а його Va Секція буде могла помочи потребуючим. Самопомочю зарадимо всякому лихові і неправимо дотеперішні похибки. — За V. Секц. П. Е. П. о. О. Маринович голова. о. М. Гащак секретар.

До Всечесних Отців Парохів.

Кружок Катихитів у Перемишлі звертаєсь до Всеч. О.О. Парохів з горячою просьбою, щоби теплим словом заохували вірних до посилення пильних і спосібних дітей до укр. держ. гімназії в Перемишлі а разом подали до відома, що всякі обмеження що до вступу учнів з інших повітів до тутешньої гімназії зістали знесені. — Виділ.

ПЕРЕМИСЬКІ

ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТІ

Ч. 143/Орд.

Апостольська Нунціятура переказала Нам письмо слі-
дуючого змісту:

АПОСТОЛЬСЬКА НУНЦІАТУРА
ПОЛЬЩІ.

Варшава, 28. мая, 1927.

Ч. 17.251.

Ваше Преосвященство!

Мило мені переслати Вам залучений тут відпис достой-
ного Листа, який я одержав від Його Еміненції Кардинала
Лісіджі Сінчеро Секретаря Св. Конгрегації для Східної
Церкви, в справі многократних жалоб, які вплинули до
вище згадані Св. Конгрегації проти Вашого Преосвя-
щенства.

Радію сердешно з признання похвали і довіря, яке А-
постольська Столиця уділяє Вам достойним Листом вище

До Його Ексцеленції Преосвященого
Йосафата Коциловського
гр. кат. Єпископа в Перемишлі.

згаданого Емінінці Кардинала, котрий оголосите в спосіб, який уважати будете найбільше вказаним. Між тим я з висловами глибокої пошани маю честь зостати

Вашого Преосвященства низьким слугою

Л. Кард. Ляурі

Апостольський Про-Нунцій.

Долучене письмо Св. Конгрегації для Східної Церкви, є слідуючого змісту:

Св. Конгрегація
„для Східної Церкви“.

Рим 9. мая 1927.

Протокол Ч. 1174/27.

Ваша Емінінціє!

Проти Преосв. Йосафата Коциловського, Перемиського Єпископа, вплинула до Апостольського Престола скарга підписана через ріжних світських людей тойж дієцезії, яка містить в собі двацять вісім закидів проти нього. Автори згл. підписані на скарзі бажають собі зарядження слідства або канонічного процесу, а для ствердження представлених фактів переслухання всіх старших членів Капітули, Каноніків і Пралатів, і просять, щоби в наслідок цього усунено їх Єпископа з єпископського престола.

Отся Св. Конгрегація для Східної Церкви, у власному крузі діланя і на виразне припоручення Його Святости тепер щасливо пануючого Папи Пія XI., розслідила з усею увагою і пильністю всі поодинокі закиди, які містяться в скарзі.

Так як це по справедливости належало зробити, вона подала до відома Єпископови Коциловському всі закиди зроблені проти нього; відтак постарала ся о пояснення в цих справах з достовірних джерел, і від осіб поважних та вищих понад всякий заміт. Крім цього порівнала тепе-

До Його Емінінці Високопреосвященого

• Лявrentія Кардинала Ляурі

Апостольського Про-Нунція у Варшаві.

рішні закиди з численними актами і документами які на-
ходяться вже в Св. Конгрегації і які відносяться точно до
того самого предмету і справи, що й ті закиди, а які були
уже предметом осуду тоїж Св. Конгрегації.

Згадавши осьтак наперед о тім, Св. Конгрегація є
змушена тепер — по належній і зрілій розвазі і розсліді,
задля чистої правди і справедливости, заявити це, що з то-
го слідувало і слідує, а іменно, що зі всіх тих закидів, де-
які не мають ніякої основи в дійсности і суть тимсамим
безпідставні; в других ходить о вчинки Епископа слухні
і поправні, які зле толкує ся, або навіть перекручує ся;
в інших знова приписується Епископови вина, котру нале-
жалоби приписати другим, — а в кінци в інших закидах
вмiняється йому в вину це, що противно не було нічим ин-
шим, як тільки сповненням його пастирського обовязку і
вислідом його світлої ревности.

Але що спричиняє Св. Конгрегації незвичайно глибоку
прикрість, це якийсь рід зле укриваного порозуміння чи
конспірації між декотрими священиками і світськими, в ціли
спричинення усунення власного Епископа Ординарія від
його престола, — що ясно пробиває з самої скарги.

Та мимо цього Св. Конгрегація хоче вірити, що навіть
підписані на скарзі, котрі подають себе в совісти за хри-
стіян католиків, не розуміли або не звернули увагу на
темні, нестерпимі і негідні вискази, як от цей: »Якщо ми
малиби свою власну державу або хочби єї заряд, то цього
рода Епископи ні хвилинки не моглиби удержатись на
своєму єпископському престолі.«

Обмежуємось у подрібній провірці до декотрих заки-
дів: Вмiняє ся в вину Епископови, що він неслухно вмiшу-
вався у внутрішні справи Українського Інститута для дів-
чат, і приписує ся його руїницькому способові посту-
вання факт, що тепер нема в Інституті жадного свяще-
ника. Тимчасом тут треба жаліти над тим, що в минувши-
ні дехто утруднював Епископови виконання його єпи-
скопських повинностей, які накладають на нього обовязок
чування над вихованнем моральним і духовим молодіжи,
і в послідних часах змінено там Статути в цей спосіб, що
усунено з них покровительство Епископа над Інститутом,

і відібрано Єпископови те спеціальне право до нагляду над вихованнем дівчат, яке йому належало ся силою перших статутів. Про це читаємо в самій скарзі: »Загальні збори Інститута змінили свої статuti в цей спосіб, що признали собі право знести покровительство Єпископа над Інститутом, це покровительство вштак в дійсности усунули, так що нині ані Єпископ ані Капігула не мають своїх делегатів у Виділі Інститута; Єпископ відтак казар собі злати звіт з цього рішення тим священикам, котрі засідали в виділі Інститута«. Отже ся зміна Статутів, а не руйницький спосіб поступовання Єпископа, є правдивою рацією і причиною, чому тепер у Виділі Інститута нема жадного священика. А якщо Єпископ по ухваленню зміни Статутів, завізвав до себе тих священиків що засідали в Виділі Інститута, щоби вони заподали йому рацію цього рішення, він сповнив тільки свій обовязок.

Бо в дійсности, релігійне виховання молодіжи кожної школи якаб вона й не була, є підчинене власти і наглядові Церкви, отже Єпископів, а це силою природного Божого закона, незалежно від згоди чи узчання якоїсь нібудь власти чи Статутів. Це відноситься ще в більший мірі до Українського Інститута дівчат, бо його, як це заподають самі автори скарги, »звигнено старанням Єпископа Ступницького і каноніків«, і його перші або оригінальні статути, як раз зі згляду на цю фундацію і в доказ пошани прав Церкви, uznawali цю власть нагляду Єпископа.

Томуто ухвалена зміна давніших Статутів що до цієї точки, є з різних титулів ніяка, неважна і кривдяча Церкву, члени Виділу мають стислий обовязок совісти привести ті Статути що до цієї точки назад до того стану, в якім вони передіє находили ся. —

Ті самі завваги сутево треба зробити також в справі Сирітського Захисту, котрий, як кажуть обжалівники перейшов тепер в руки соціялістів, або радше в руки осіб дуже ворожих Релігії і Церкві. Автори скарги приписують цей стан вині Єпископа, а тимчасом противно правдиву його вину віднести належить до факту, що Єпископ від перших часів свого пастирського уряду, не мав рішаючого права інгеренції в сім товаристві. Нехай однак католики,

священики і світські, стараються усильно о це, щоби в сім товаристві як і в других заведеннях церковних і християнської любови для помочи духовної чи матеріальної, привернено в повні і подійсно права Церкві і Єпископові, а в короткім часі процвітатимуть так захист як і інші заведення. —

Що до закиду в справі духовної Семінарії, або краще сказатиб у справі целібату питомців, що наміряють бути священиками у безженному стані, то Св. Конгрегація мусить ствердити, що цей закид є для підписаних на скарзі, або радше для інспіраторів рекурсу найголовнішим, та що справа котру в ньому порушується є головною причиною цілого цього рекурсу.

Це не перший раз шлеться в цій справі до Св. Конгрегації і до Апостольського Престола прошення, рекурси чи протести. Від давна вже вороги целібату спричинили і піддержують цю злочасну і недорічну агітацію умів в перемиській дієцезії, поза нею, та й дуже далеко від неї.

Томуто отся Св. Конгрегація узнає і засвідчає, що Пресв. Перемиський Єпископ, своїми розпорядками виданими для своєї духовної Семінарії, не нарушив в нічім ніякого загального права Східної Церкви, ані стану річий, що його дотепер признавала Апостольська Столиця. А якщо Перемиський Єпископ, дозволеними способами, у своєму старанню о своїх питомців, оказався прихильним радше за таким осередком, у котрому ті питомці, що хочуть без жадного примусу, свобідно і з власної волі лишаючися в целібаті, приготувитися до священства і отримати св. Тайну Священства в безженному стані, моглиби одержати виховання відповідне їхній аспірації і совершеннійше по їхнім власним бажанням, якщо отже Перемиський Єпископ взяв і бере собі до серця це їх совершеннійше духовне виховання, — першими, що повинніб тішитись і бути гордими з цього, є саме ті світські вірні підписані на скарзі і всі світські добрі католики перемиської Епархії і з поза неї, бож вони як раз суть тими, що перші мають зазнати добродійств від цього клиру, котрий, якщо вповні відповість старанням і церковному вихованню яке Єпископ подбає дати йому по мудрим приписам Церкви, стане непохитним і ревним, стане вповні відданим душстаровництву, та готовим на повну жертву з себе і всіх своїх сил, на славу Бога і на спасення душ ближніх.

Томуто Апостольський Престол і отся св. Конгрегація, котра вже перше знала і добре знає всьо що Епископ Коциловський зробив і запорядив у своїй Епархії, що до своїх вірних, що до Товариств і Інститутів виховавчих, добродійних і релігійних, що до Брацтв, що до Інститутів церковних і клиру, що до Капігули а особливо що до духовної Семінарії, мусить засвідчити і засвідчає отсим, що він у всім тім не зробив нічого, щоби противилося законам Церкви і розпорядкам Апостольського Престола.

Отся Св. Конгрегація є пересвідчена, що так ця, як і попередні подібні скарги, суть у значній части вислідом непорозумінь межі малою частю вірних і клиру а Епископом. Ті непорозуміння відлúčили і віддалили їх уми від Епископа; а таке віддалення зі своєї сторони є причиною інших і глибших непорозумінь.

Тому, що ті що підписали скаргу заявляють в совісти, що вони є католиками і є оживлені щирим бажаннем робити добре для Церкви і для Епархії, — тому що між тими що підписали скаргу знаходяться особи прихильні Епископови і щиро люблені через нього, Св. Конгрегація має надію, що вкінци, по усуненню двозначностей, увесь клир і увесь нарід, без ріжниць стремлінь і занять, згуртується сердешно і вірно довкола свого Епископа, і помагатимуть йому в праці, яку він, оживлений виключно ревностю о славу Богу і спасення людських душ, з помічю Бога і довірем Апостольського Престола веде і вестиме у своїй возлюбленій дієцезії.

Вкінци мені є в особливійший спосіб мило поручити Вам Емінінціє, щоби Ви зволили подати до відома і оголосити це, що висше сказано.

І так, цілючи в цокорі Ваші руки, остаю з глибокою пошаною Вашої Емінінції покірним і послушним правдивим слугою

ЛЮЇДЖІ КАРДИНАЛ СІНЧЕРО (в. р.)
Секретар.

† Ісає Пападопульос
Ассесор.

Оба повисші письма, подані в перекладі, звучать в оригіналі як слідує:

I.

NUNTIATURA APOSTOLICA
POLONIAE.

Varsavia, 28. maggio 1927.

No. 17.251.

Eccellenza Reverendissima!

Mi è grato rimetterLe, qui acclusa, copia della ven. Lettera, che l'E.mo Signor Card. Luigi Sincero Segretario della S. C. Pro Ecclesia Orientali, mi ha scritto circa le molteplici accuse che furono presentate contro l' E. V. presso la su nominata Sacra Congregazione.

Mi rallegro di cuore dell'attestato di lode e di fiducia che la S. Sede Le dà colla ven. Lettera del sullodato E.mo Signor Cardinale, alla quale darà quella pubblicazione, che Ella crederà più opportuna, e intanto con sensi di profondo ossequio mi onoro raffermarmi

di Vostra Eccellenza Rev.ma dev.mo per servirla

L. Card. Lauri

Pro-Nunzio Apostolico.

A Sua Eccellenza Rev.ma
Mons. Giosafat Kocylowskyj
Vescovo di Premislia Rutena.

II.

COPIA.

S. CONGREGAZIONE
„PRO ECCLESIA ORIENTALI“.

Roma, 9 maggio 1927.

Protocollo N. 1174/27.

E.mo e Rev.mo Signor Mio Osser.mo,

È pervenuto alla S. Sede un libello di accusa contro Mons. Giosafat Kocylowskyj, Vescovo di Premisia, libello firmato da vari laici della stessa diocesi, e contenente ventotto capi di accusa.

Gli autori o sottoscrittori del libello chiedono che sia fatta investigazione o processo canonico, che siano uditi in conferma dei fatti esposti tutti i membri, maggiori di età, del Capitolo, Canonici e Prelati, e domandano, che il loro Vescovo in conseguenza sia rimosso dalla sede vescovile.

Questa S. C. pro Ecclesia Orientali, in virtù della propria competenza, e per espresso incarico della Sua Santità Pio PP. XI. felicemente regnante, ha esaminato con ogni attenzione e diligenza tutte e singole le accuse contenute nel libello.

Come era dovere, secondo giustizia, ha notificato a Mons. Kocylowskyj le accuse fatte contro di lui. Poi ha assunto in proposito informazioni da fonti attendibili, e da persone autorevoli e superiori ad ogni eccezione. Ha inoltre confrontato le accuse presenti con numerosi atti e documenti esistenti presso la S. C., che riguardano precisamente la materia e l'argomento delle accuse stesse, e che già avevano formato oggetto di giudizio della S. C.

E.mo e Rev.mo Signor Mio Osserv.mo
il Sig. Card. Lorenzo Lauri
Pro-Nunzio Apostolico di Varsavia.

Ciò premesso, questa S. C., tutto bene e maturamente considerato ed esaminato, deve per la pura verità e giustizia dichiarare, che è risultato e risulta, che di tutte e quante le accuse, alcune non hanno qualsiasi fondamento nella realtà e sono invece insistenti; in altre si tratta di atti giusti e corretti del Vescovo male interpretati ed anche travisati; in alcune si attribuiscono al Vescovo colpe, che invece sono imputabili ad altri, ed infine in altre accuse si ascrive a sua colpa quello che, al contrario, non fu che l'adempimento del proprio dovere pastorale e l'esplicazione di uno zelo illuminato.

Ma quello che reca più profonda pena alla S. C. si è una specie di mal celata intesa o cospirazione, che traspare dallo stesso libello, di alcuni sacerdoti e laici tra di loro, per far allontanare il proprio Ordinario dalla sua sede.

Tuttavia la S. C. ama credere, che espressioni oscure ed intollerabili e riprovevoli, come la seguente: „Si propriam independentem civitatem vel saltem administrationem haberemus. huiusmodi Episcopi ne momentum quidem suam sedem episcopalem tenere possent“, non siano state comprese od avvertite dai firmatari stessi, che si professano in coscienza cristiani cattolici.

Per limitarsi in particolare all'esame di alcune accuse, si ascrive a colpa del Vescovo l'essersi ingerito indebitamente nelle cose interne dell'Istituto Ucraino delle ragazze, e si attribuisce al suo modo distruttivo di procedere il fatto, che ora non si trova più nell'Istituto alcun sacerdote. Invece è da deplorare, che da alcuni sia stato in passato reso difficile al Vescovo l'esercizio dei suoi doveri episcopali, che gli impongono di vigilare alla formazione morale e spirituale della gioventù, e ultimamente siano stati cambiati gli Statuti in modo da abolire il patronato del Vescovo sull'Istituto, e da escludere il Vescovo dallo speciale diritto di invigilare sulla educazione delle ragazze, che gli compete in forza dei primitivi statuti. Lo dice lo stesso libello: „Conventus annuus Instituti statuta sua eo mutavit, quod sibi ius ascivit patronatum Episcopi super Institutum abolere, patronatum reipsa sustulit, ita ut hodie nec Episcopus nec Capitulum delegatos ad Consilium Instituti habent; Episcopus postea sacerdotes, qui in Consilio Instituti erant, huius decisionis rationem reddere jussit.“ Questo cambiamento degli Statuti, e non il preteso modo distruttivo

di procedere del Vescovo, è la vera ragione e causa, per cui ora nel Consiglio dell' Istituto non si trova alcun sacerdote. E se il Vescovo ha chiamato i sacerdoti che erano nel Consiglio dell'Istituto, quando questo mutò gli Statuti, a rendere ragione di questa decisione, non fece che il proprio dovere.

Infatti l'educazione religiosa della gioventù di qualsiasi scuola, è soggetta all'autorità ed alla ispezione della Chiesa, e quindi dei Vescovi, per diritto stesso connaturale divino, indipendentemente da concessione o riconoscimento di qualsiasi autorità o Statuti. E ciò a maggior ragione nell'Istituto Ucraino delle ragazze, che gli stessi autori del libello dichiarano „cura def. Episcopi Stupnickyj et canonicorum creatum“, ed i cui statuti primari o originari riconoscevano appunto in coerenza alla fondazione ed in omaggio al diritto della Chiesa, il potere di vigilanza del Vescovo.

Pertanto il mutamento degli Statuti primari su quel punto è per più titoli nullo, irrito ed ingiurioso alla Chiesa, ed è stretto dovere di coscienza dei componenti il Consiglio, di restituire in intero gli Statuti stessi su quel punto nello stato, in cui erano prima.

Le stesse considerazioni sostanzialmente si devono fare circa l'Asilo degli Orfani, passato ora, come si asserisce dai ricorrenti, nelle mani dei socialisti, o meglio di persone ostilissime alla Religione ed alla Chiesa. Ciò gli autori del libello attribuiscono a colpa del Vescovo, mentre al contrario la sua vera colpa risale nel fatto, che il Vescovo fin dai primi tempi del suo ministero pastorale non aveva effettivamente diritti di ingerirsi in esso. Si studino invece i cattolici, sacerdoti e laici, che i diritti della Chiesa e del Vescovo su questa, come su tutte le opere di religione e di carità, sia spirituale che temporale, siano pienamente ed effettivamente ristabiliti, ed in breve tanto l'asilo quanto le altre opere rifioriranno.

Quanto poi riguarda all'accusa circa il Seminario, o meglio circa il celibato dei chierici che intendono salire al sacerdozio nello stato celibe, questa S. C. deve riconoscere che tale accusa per i firmatari, o meglio per gli ispiratori del ricorso, è la più importante, e che la questione, che in essa si agita, è la causa principale di tutto questo ricorso.

Non è certo la prima volta che alla S. C. ed alla S. Sede pervengono domande, ricorsi o proteste in questo senso. Da molto tempo i nemici del celibato hanno provocato e mantengono una

funesta ed incomposta agitazione di animi dentro la diocesi di Premislia, fuori di essa ed anche molto più lontano.

Questa S. C. pertanto riconosce e dichiara, che Mons. Vescovo di Premislia, colle disposizioni prese per il suo Seminario, non ha mancato a nessuna legge generalè della Chiesa Orientale, nè a quello stato di cose finora rispettato dalla S. Sede. Ma se il Vescovo di Premislia, prendendosi cura dei suoi chierici nei modi leciti, si è mostrato propenso e favorevole ad un ambiente, nel quale i giovani, che senza alcuna coazione, ma liberamente e spontaneamente intendono, rimanendo celibi, prepararsi al sacerdozio, e ricevere nello stato celibe la Sacra Ordinazione, possano ricevere una educazione conveniente a questa loro aspirazione e più perfetta secondo i loro stessi desideri, se il Vescovo di Premislia ha preso e prende a cuore questa loro più perfetta educazione spirituale, i primi ad esserne lieti ed orgogliosi dovrebbero essere precisamente i laici firmatari del ricorso e tutti i laici buoni cattolici della diocesi di Premislia, e fuori, i quali sono precisamente destinati a risentire per i primi i benefici di un clero, che, se corrisponderà alle cure ed alla educazione ecclesiastica che il Vescovo procurerà dargli secondo le saggie norme della Chiesa, sarà intemerato e zelante, tutto intieramente dedito al ministero delle anime, e disposto a dare tutto se stesso e tutte le sue energie alla gloria di Dio ed alla salute del prossimo.

Pertanto la S. Sede e questa S. C., che già conosceva e conosce bene quanto Mons. Kocylowskyj ha fatto ed ordinato nella sua diocesi, circa il popolo cristiano, circa le Società o Istituti di istruzione, di beneficenza, di religione, circa le Confraternite, gli Istituti ecclesiastici e il clero, circa il Capitolo e specialmente circa il Seminario, deve dichiarare e dichiara, che in tutto questo egli nulla ha fatto di contrario alle leggi della Chiesa ed alle disposizioni della S. Sede.

Questa S. C. ama credere, che queste ed altre precedenti simili accuse siano in gran parte conseguenza di malintesi tra una piccola parte del popolo e del clero ed il Vescovo. Questi malintesi hanno dissociato ed allontanato i loro animi dal Vescovo; e tale allontanamento, a sua volta, è causa di altri e più profondi malintesi.

Poichè i firmatari del libello si professano in coscienza cattolici, animati da sincera intenzione di fare il bene alla Chiesa ed alla diocesi, poichè tra gli stessi firmatari figurano persone affe-

zionate al Vescovo e sinceramente riamate da lui, questa S. C. nutre fiducia che dissipati finalmente gli equivoci, tutto il clero e tutto il popolo, senza distinzione di aspirazioni e di interessi, si stringano cordialmente e fedelmente attorno al proprio Vescovo, e lo coadiuvino nell'opera che egli, unicamente animato dallo zelo della gloria di Dio e del bene delle anime, svolge e continuerà a svolgere, con l'aiuto di Dio e la fiducia della S. Sede, nella sua diletta diocesi.

Mi è in fine particolarmente grato, Eminentissimo e Reverendissimo Signor Cardinale Pro-Nunzio, di incaricare V. E. Rev.ma, di volere degnarsi di notificare e rendere manifesto quanto sopra.

E intanto, baciandoLe unilissimamente le mani, con profondo ossequio mi raffermo

della E. V. Rev.ma

dev.mo, umilmo, obblmo servitor vero

(firmato) *LUIGI CARDINALE SINGERO, Segretario.*

† Isaia Papadopoulos
Assessore.

NUNZIATURA APOSTOLICA
DI POLONIA.

Varsavia, 25 maggio 1927.

Concorda con l'originale.

In fede ecc.

Sac. Carlo Chiarlo

L. S.

Uditore della Nunziatura Ap.

Це подається до відоміа. *† ЙОСАФАТ, Епп.*

Ч. 155/орд. — В справі ненарушимости церковного майна.

В цих сторонах нашої Епархії, де в останніх часах проявляється сектярство чи православє, вороги кат. Церкви поширюють між народом хибне розуміння, будьтоби враз з виступленнем вірних з гр. кат. Церкви майно церковне, ц. є. церков, будинки та ерекціональні чи церковні грунта, могло перейти на власність віроісповідної організації, до якої приступають відступники з гр. кат. Церкви.

Цего хибного, безосновного і несовісного способу баламучення наших вірних, уживають згадані вороги католицької Церкви свідомо в цілях агітаційних, бож таке твердження противиться не тільки канонічному, але і обов'язуючому в нас цивільному праву а особливо Конкордатові.

Без згляду на це кілько є вірних наших в даній парохії, церковне майно полишиться все власністю католицької Церкви.

На згадані тенденційні поголоски та ложне, в протестантськїм дусі поняття про піцмет церковно-католицького майна, звертається увагу Всч. Духовенства в цілі відповідного реаговання в разі потреби.

Ч. 154/орд. — В справі прийяття кандидатів до духовної Семинарії.

Кандидати, що хотять бути прийяті до тутешної духовної Семинарії, мають внести прохання до Еп. Ординаріату до 15. вересня ц. р.

До прохання належить долучити:

- 1) метрику хрещення і миропомазаня,
- 2) свідоцтво зрілости враз зі всіми иншими свідоцтвами.

Всч. оо. Душпастирі дотичних петентів є обов'язані прислати тут впрост свідоцтва моральности петентів і їх родичів.

Про стан здоровля прийятих видасть свідоцтва семинарицький лікар.

Ч. 711/с — В справі стемплевої оплати від подружжя диспенз.

Тому що деякі священики остемпльовують прохання

о розршення від подружжя перепон вношені до Еп. Ординаріату, подаєся ло відома, що тільки диспензи уділені сьвітськими властями підлягають як урядові свідоцтва стемплевій оплаті.

Ч. 2930. Додатково до оголошеного конкурсу на опорожнені парохі в Епарх. Відомостях ч: П. р. 1927, до ч: 2280, виставляються з речинцем до 15. серпня ц. р. і під тими самими услівями слідуєчі парохії:

ДЕКАНАТИ: Буківський: 1) Волиця, 2) Вислок нижній. Дрогобицький: 1) Ясениця сільна. Ліський: 1) Тернава гірна. Мединицький: 1) Кавско. Мушинський: 1) Поворозник. Перемиський: 1) Вірко. Підбужський: 1) Звір. Сяніцький: 1) Ялин.

Х Р О Н І К А.

І м е н о в а н н я :

Ч. 2600. о. Чичула Іван, парох в Буковій місто-деканом Старосільським.

Ч. 2736. о. Козенка Александер, парох в Подемщині місто-деканом Чесанівським.

Т. Радниками Еписк. Консистерії іменованні:

о. Михайло Жарський декан і парох в Устріках Долішних.

о. Володимир Гойдиш парох в Девятирі.

Крилошанські відзнаки одержали:

Ч. 2234. о. Перхач Андрій — професор богосл. наук зав., префект духовної Семинарії. — о. Голинський Петро, катехит мужеської гімназії в Перемишлі. — о. Зятик Іван, професор богосл. наук. зав. і префект духовної Семинарії. — о. Петро Галянка, парох в Войтковій. — о. Іван

Лебедович, парох в Бірчі. — о. Пиріг Данило, парох в Тихані. — о. Стефан Гайда, парох в Крампній. — о. Лев Саламон, парох в Камінці лісній. — о. Іван Созанський, парох в Волощі. — о. Орест Копистянський, парох в Лубній. — о. Теодор Серединський, парох в Бикові. — о. Іван Сендзік, парох в Стібні. — о. Дамян Вендзилович, парох в Середнім великім. — о. Пантелеймон Скоморович, парох в Динисках. — о. Василь Загаєвич, парох в Волчухах. — о. Стефан Хотинецький, парох в Новосільцях. — о. Юліян Левицький, парох в Руськім селі. — Ч. 2675. о. Михайло Прокурат, парох в Хідновичах. — о. Яців Александер, парох в Ролеві.

Завідательства одержали:

о. Юзвяк Стефан — Ясениця сільна.
о. Коцюмака Роман — Поворозник.

Сотрудництва одержали:

Ч. 2491. о. Каспрук Іван, Лучиці.
Ч. 2841. о. Білий Стефан, Берест.
Ч. 2068. о. Худа Михайло, Ляшки завязані.

Померли:

о. Негребецький Іван, парох в Ясениці сільній 25/5 1927.
Душу его поручаєся молитвам Всч. Духовенства.

З гр. кат. Еписк. Консисторії.

Перемишль, дня 18. червня 1927.

о. *Николай Грицеляк*
Канцлер.

† **ЙОСАФАТ**
Епі.

ПЕРЕМИСЬКІ

ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТІ

Ч. 4976. В справі Празника св. Священомученика Йосафата.

Для звеличання пам'яті св. Священомученика Йосафата в сім році поручаємо слідує: Празник св. Священомученика Йосафата переноситься в сім році на неділю дня 27. падолиста н. ст.

Перед празником належить відправити всюди тридневницю а де це можливе дев'ятницю, ц. в: кожного дня відспівати молебн до св. Йосафата (де би було більше число вірних) з виставленням Н. Тайн, виголосити коротку проповідь і відспівати Суплікацію.

В сам день Празника ц. в в неділю 27. падолиста належить відправити торжественну Службу Божу в честь св. Священомученика Йосафата, а в належито приготованій науці виголошеній підчас Служби Божої належить звернути вірним увагу на стислий обов'язок кожного чоловіка належати до правдивої Церкви Христової, якою в Церков Католицька, що она одинока зберігає сю віру, що її нам передав Христос і без котрої нема спасення

По Службі Божій належить відспівати „Тебе Бога хвалим“ і уділити благословення Нсв. Тайнами.

В неділю перед Празником належить заохотити вірних до численної участі, до сповіди і до св. Причастія в день Празника.

Кожний з нас відчуває те добре, що в нинішних часах, в котрих з усіх сторін мусимо уборонятися перед напастями на св. Католическу Церкву, потрібна нам є особливійша опіка св. Священомученика Йосафата, що не завагався життя своє віддати в її обороні.

Ч. 5021. В справі богослужень з нагоди сегорічного Празника Непорочного Зачаття Божої Матери.

З покликом на тутешний розпорядок з р. 1926 ч. 6076 (Епарх. Відомости р. 1926 додаток до ч. IV. ст. 105) поручаємо Всч. ОО. Душпастирям і сего року:

1) як иайторжественнійше посвятити Непорочній Матери Божій свої парохії після формули оголошеної в розпорядку з р. 1917.

2) приготувати вірних на се торжество і заохотити їх до привяття св. Тайн.

3) устроїти 9-и днєвне, а принайменше триднєвне богослуження в честь Непорочної Богоматери.

Ч. 5023. В справі молитов о навернення відступників від католицької Церкви в нашій Епархії.

З болем серця стверджуємо, що у послідних часах знайшлися по деяких парохіях нашої Епархії люди, котрі або з причини недостаточного знання правд св. віри, або для марного гроша, або збаламучені фалшивим націоналізмом відступили від правдивої Христової Церкви й пристали або до схизми (т. зв. православія) або до сект, через що наразили себе на гризоту совісти у сім життю і на вічну погибіль у другім. Особлившої треба Божої ласки, щоби вони навернулися і пізнали світло правдивої віри.

Щоби гуюж упросити, заряджуємо:

1. Кождий священик Нашої Епархії зволить найдалше до місяця відправити Службу Божу »о умирєніи Церкви« у вище згаданім наміренні і о її відправленню Нас повідомити.

2. В неділі і свята замість Служби на всяке прошене належить долучувати Служби »о умирєніи Церкви« і відмовляти з вірними по Службі Божій і по Вечірні з Отче наш і з Богородице Діво.

3. Заохочувати вірних в проповідях і катехізаціях, щоби горячо молилися о навернення наших сектярів і схизматиків (т. зв. православних) та жертвували за них свої добрі діла й умертвлення, вказуючи рівночасно на велике нещастє, в якім вони находяться. При сій нагоді уважаємо за Наш обовязок горячо вівзати Всч. ОО. Душпастирів, щоби часто і ясно поучали вірних і в проповідях і катехізаціях про правдиву Церков Христову, остерігали їх пе-

ред читанням ворожих Церкві часописів і книжок, перед даванням послуху несовісним агітаторам, а що найважніше, щоби самі не купували і не читали злих книжок і часописів.

Ч. 5109. В справі розршення від постів.

Повідомляємо поновно Всч. ОО., що Еписк. Ординаріят не уділяє розршень від посту на п'ятниці в році, — а понадто в Навечере Рожд. Хр. і Богоявлення, в день Усікновення Гол. Св. Йоана Хр. — і в день Воздвиження Ч. Креста.

Ч. 5108. В справі збірок на сироти.

Повідомляється поновно Всч. ОО. Душпастирів, що по мисли церк. законів, всі монахині, що збирають по селах нашої Епархії датки від парохіян гр. обряду на сироти чи на інші цілі, є обовязані без виїмки мати на це письмненне позволення гр. кат. перемиського Еписк. Ординаріату.

Ч. 5107. В справі обовязку ношення довгих священничих реверенд.

Еписк. Ординаріят приказує отсим всім священникам, що одержали з Еписк. Ординаріату позволення носити заріст на лиці, носити все поза своїм домом також і в своїй парохії довгу священничу реверенду.

Ч. 5110. В справі наложеної данини на удержанне дух. Семинарії.

Заподається отсим Всч. Духовенству до відома, що зарядження що до обтягання дотації деяким ОО. Душпастирям наступає титулом вирівнювання упосажень ОО. Душпастирів і титулом данини на епархіяльну духовну Семинарію.

Ч. 5022. В справі звідомлень ОО. Катехитів з виховної праці над шкільною молоддю.

Поручається Всеч. ОО. Катихитам усіх категорій шкіл так державних як і приватних хлопячих і дівочих, як також тим ОО. Душпастирям, що з якогонебудь титулу уділяють науку релігії в школах середних, виділових, промислових, та инших (вийнявши чотири найнижші класи все-

людних шкіл), щоби відтепер на будуче з кінцем кожного шкільного року надсилали до Епис. Ординаріату вичерпуючі звідомлення з виховної праці над повіреною їхній опіці шкільною молоддю.

Звідомлення має обнімати:

- 1) характер школи,
- 2) число молоді нашого обряду по клясам (курсам) з кінцем шк. року,
- 3) число (бодай приблизне) молоді інших віроісповідань,
- 4) образець клясифікації учнів нашого обряду в цифрах (відзначаючих... добрих... достат... недостаточних...)
- 5) число годин науки релігії (після нашого обряду) в тиждень,
- 6) кілька разів до року приступала молодь до св. Тайн,
- 7) релігійно-моральний стан молоді,
- 8) перепони в душпастирській праці (лиха лектура тощо),
- 9) яких засобів ужив душпастир для плекання релігійного духа (Мар. То-во, апольогет. кружки и т. и.)
- 10) ев. замітки душпастиря

ОО. Катихити гімназій мають до своїх звідомлень долучити додатково спис абітурієнтів та їхню моральну кваліфікацію.

Звідомлення належить надсилати через ОО. Ординаріатських шкільних комісарів згл. ОО. Деканів, які подадуть до них ев. власні спостереження найдалше до кінця липня кожного року.

Звідомлення за минулий шк. рік 1926/7 належить надіслати найцальше до кінця листопада б. р. Не обовязані надсилати звідомлень за минулий шк. рік лиш ті ОО. Катихити середних шкіл, які вже їх надіслали.

Ч. 183/орд. В справі проти ділання впливам лихої лектури.

Св. Конгрегація Уряду, як найвисша власть для бережання чистоти віри й обичаїв помістила в «Acta Apostolicae Sedis» за май 1927 р. інструкцію про необхідність проти ділання шкідливого впливови лихої лектури. Бесіда йде про романи та оповідання, яких автори з особливою насолодою і приманчивими словами розкривають перед читачем безстидні картини змислового життя. Цей рід літератури крикливою реклямою кидається сьогодні кождому в вічі в оголошеннях часописів, по виставах книгарень, на залізничних

двірцях, у прилюдних випозичальнях книжок і т. д. Небезпека відси особливо для читаючої молоді.

Подаючи це до відома Епис. Ординаріят звертає увагу Всеч. Духовенства головнож ОО. Катихитів на обовязки, які в цім згляді на них тяжать. Доростаюча молодь читає радо й багато але чигає без розбору. А на вибір лектури душпастир не сміє бути рівнодушний. Він має ужити всіх засобів, аби лихому єї впливови успішно протиділати. Праця по брацтвах та Марійських Товариствах, закладанне парохіяльних чи брацьких бібліотек, пропаганда здорової католицької лектури це орудники, без яких нинішньому душпастиреви в борбі проти злої книжки не обійтись.

В звязку зі сказаним поручається ОО. Катихитам, аби предкладаючи Епис. Ординаріятові річні звіги з виховної праці над молоддю згадали в них також про те, яких ужили засобів, щоб захоронити душу молоді перед отрутою лихої книжки.

Ч. 5024. В справі переписки зі світськими урядами.

Пригадується Всч. Духовенству, що з нецерковними урядами належить так в урядових як і в особистих справах вести переписку в належнім змістовім представленню і в відповідній ввічливій формі. Надто подається до відома що

1) в справах, які дотичать церковних урядів, парохій церков світські власти будуть переписуватися через Еп. Консисторію,

2) бажання, рішення й урядові відозви згаданих властей буде одержувати Всч. Духовенство рівнож через Еп. Консисторію,

3) безпосередна переписка між нецерковними властями а духовенством може обнимати тільки справи, які відносяться до духовних як приватних осіб, а також метрикальні справи і то о скільки ходить о періодичні викази статистичні, війскові, шкільні й урядові витяги метрикальні.

Ч. 4362. В справі допомоги жертвам повені.

Еписк. Одрдинаріят розіслав був слідуочу відозву: »До Всеч. Урядів деканальних. Всім знана страшна катастрофа повені, що навістгила великі простори східної Галичини і спричинила непомірні спустошення, нужду і голод для многих десятків тисяч родин наших вірних, спонукує кож-

дого доброго христіянина до помочи ближньому в нещастю. Особливо Всч. Духовенство, що має світити добрим прикладом для других, винно доложити як найбільше старання, щоби бодай в часті зменшити нещастя і нужду потерпівших. Томуто приказуємо і заохочуємо отсим всіх Всч. ОО. Душпастирів взяти ревну участь в допомогівій акції, зарядити грошеві збірки в церквах евентуально і поза церквами, заохотити вірних до милосерного діла, реальної помочі в грошах і натураліях, при чім Всч. Духовенство незабуде з своїх власних фондів причинитися до зменшення нужди нанесеної цею страшною катастрофою. Зібрані гроші належить негайно переслати до Еп. Консисторії, а натуралія до деканальних комітетів утворених через ОО. Деканів, згл. до Урядів деканальних.

Поручається заподати це негайно до відома Всч. Духовенства деканального, а Всч. О. Декани, котрих деканату навістило згадане нещастя заподадуть тут місцевости і розміри заподіяних шкід. — 3 гр. кат. Еписк. Ординаріату. Перемишль, дня 10. вересня 1927.

ЙОСАФАТ епп.

Сю справу ще раз поручаємо горячо Всч. Духовенству.

Ч. 4914. В справі оплат за виставлення метрик в Бюрі Военних Метрик у Відні.

Конзулярний виділ при Посольстві Польської Републики у Відні з вересня 1927. ч. 218/К.Г. подає до відома, що з цнем 13 жовтня ц. р. по ціврічній перерві, начне свої чинности Бюро Метрик Военних. Згідно з поз. 29 і 33 залучника до загальної тарифи конзулярних оплат (Дн. Ур. Р. П. ч. 56/ех 25 поз. 402) обовязують слідуочі оплати за чинности Бюра Военних Метрик:

1) За виставлення метрики або акту смерти — 14 шил. австр. зглядно 18 зл.

2) При виставленню відпису карти евіденційної і при уділенню посвідчень негативних (оскілко пошукований не є нотований в архівах (7 шил. зглядно 9 зол. за подане, і 1 шил. 40 гр. зглядно 1 зл. 80 гр.) від залучника.

Повисші квоти належить переказувати до Конзулярного Виділу Посольства Р. П. у Відні під адресою: Wien

III. Rennweg Nr. 1. залучаючи 1 зол. на порто, згідно вплачувати до Почтової Каси Ощадности на чекове conto Nr. 30110 з тим, що вплачена квота підлягає зарахованню за Д. III. §. 10 бюджету доходів М. С. З.

Відповідне поквітовання належить переслати враз з поданням до Виділу Конзулярного, залучаючи 1 зл. на порто.

Рівночасно взиваєся сторони, які прислали свої подання до Конзулярного Виділу, до надіслання оплат. Від оплат є вільні справи належачі до урядового ужитку, що має бути в прошенню виразно зазначене.

Ч. 4401. Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 15. грудня 1927. виставляються на конкурс слідуєчі опорожнені парохії:

Деканат Балигородський: 1. Горянка, 2. Загочево, 3. Рябе. — Дек. Белзький: Ванів. — Дек. Бірчанський: Грозьова. — Дек. Буківський: Вислок нижній. — Дек. Горлицький: 1. Боднарка, 2. Висова. 3. Долини, 4. Ліщини, 5. Мацина велика, 6. Новиця, 7. Смерековець. — Дек. Грибівський: Королева руська. — Дек. Динівський: 1. Кінське, 2. Павлокома. — Дек. Дуклянський: 1. Гирова, 2. Радоцина, 3. Ростайне, 4. Чорне, 5. Воля Цеклинська. — Дек. Дрогобицький: Унятичі. — Дек. Жовківський: Скварява нова. — Дек. Жукотинський: 1. Галівка, 2. Дністрик дубовий, 3. Липе, 4. Мшанець. — Дек. Короснянський: 1. Близянка, 2. Чорноріки. — Дек. Комарнянський: Горожанна мала. — Дек. Лежайський: Дубрівка. — Дек. Ліський: Тернава гірна. — Дек. Лупківський: 1. Воля мигова, 2. Манів, 3. Солинка. — Дек. Лучанський: Татари. — Дек. Любачівський: 1. Милків, 2. Синявка, 3. Шутків. — Дек. Лютовиський: 1. Береги гірні, 2. Поляна, 3. Хміль. — Дек. Медицький: Барич. — Дек. Мушинський: 1. Магієва, 2. Милик, 3. Явірки. — Дек. Немирівський: 1. Завадів, 2. Немирів. — Дек. Перемиський: Вірко. — Дек. Підбужський: Свидник. — Дек. Порохницький: Крамарівка. — Дек. Равський: 1. Белзець, 2. Голе, 3. Камінка нова. — Дек. Радимнянський: 1. Болестрашичі, 2. Заміхів. — Дек. Риманівський: 1. Воля нижна, 2. Синява, 3. Тарнавка, 4. Яблониця польська, 5. Ясель. — Дек. Рудецький: Михале-

вичі з Шептичами. — Дек. Самбірський: Кобло. — Дек. Сінявський: 1. Майдан Сінявський, 2. Сінява. — Дек. Старосамбірський: Лінина мала. — Дек. Тіснянський: 1. Крива ад Тісна, 2. Лопінка, 3: Терка, 4. Яблінки, 5. Яворець. — Дек. Турчанський: Лосинець. — Дек. Угнівський: Тягів. — Дек. Устрицький: Старава сянїцька. — Дек. Чесанівський: 1. Крупець, 2. Плазів.

Прошення внесенні не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідoctва з конкурсового іспиту як і ті, котрі би вплинули по дни 15. грудня, 1927, будуть уважані яко безпредметові.

Примічається, що всі Всч. ОО. що одержать презенту на таку парохію, яка крім матерної церкви має ще одну або більше дочерних. є обовязані в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріату згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о прийяття в спис на висше згадані парохії, що дотації їх будуть нормовані по гадці Конкордату.

Х Р О Н І К А.

Іменовання:

Ч. 3783. о. Козаневич Евген, парох в Страшевичах містодеканом Старосамбірським.

Ч. 4635. о. Татомир Юліян, парох в Луці деканом Лучанським.

Ч. 4443. о. Малецький Онуфрій, парох в Буцові деканом Медицьким.

Ч. 4651. о. Гела Ілярій, парох в Белзі деканом Белзьким.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 3323. о. Галушка Гнат — Брунари.

Ч. 4134. о. Хорстіль Василь — Глумча.

- Ч. 3987. о. Шалаш Стефан — Мисцова.
 Ч. 4190. о. Дороцький Михайло — Потелич.
 Ч. 4592. о. Сенечко Іван — Грушова.
 Ч. 4667. о. Гела Ілярій — Белз.
 Ч. 4668. о. Присташ Юліян — Молошковиці.
 Ч. 4669. о. Захаряевич Ярослав — Поділці.
 Ч. 4670. о. Кондро Стефан — Курилівка.
 Ч. 4671. о. Попіль Лев — Хашів.
 Ч. 4740. о. Малик Косма — Мужиловиці.
 Ч. 4786. о. Пшепорський Йосиф — Хоробрів.
 Ч. 4832. о. Тустановський Кирило — Вільки мазовецькі.
 Ч. 4889. о. Добрянський Николай — Креців.
 Ч. 4915. о. Коритко Сильвестер — Радиничі.
 Ч. 5145. о. Малко Теодор — Волиця.
 Ч. 5217. о. Вах Павло — Поворозник.

Завідательства одержали:

- Ч. 3079. о. Савчук Юрій — Королева руська.
 Ч. 3053. о. Злупко Андрій — Тарнавка.
 Ч. 3384. о. Гайдукевич Володимир — Ясель.
 Ч. 3385. о. Салук Пантелеймон — Горожанна мала.
 Ч. 4190. о. Мікула Василь — Ванів.
 Ч. 4113. о. Кулинич Василь — Скварява нова.
 Ч. 4380. о. Петрашкевич Йосиф — Унятичі.
 Ч. 4212. о. Яремко Іван — Татари.
 Ч. 4592. о. Небожук Андрій — Макова.
 Ч. 4698. о. Ходачек Михайло — Смерековець.
 Ч. 4669. о. Конюшко Михайло — Кобло.
 Ч. 4632. о. Головей Михайло — Лосинець.
 Ч. 4502. о. Кулинич Стефан — Крупець і доїздж.

Плазів.

- Ч. 4832. о. Кміцикевич Теофіль — доїздж. Воля Яслиська.
 Ч. 4667. о. Щепанський Антін — Старява сянїцька.
 Ч. 4670. о. Гура Теодор — Синявка.

Сотрудництва одержали:

- Ч. 2716. о. Іванець Петро упр. — Куличків.
 Ч. 3382. о. Бень Василь — Бабина.
 Ч. 4008. о. Мазяр Стефан — Дорожів.

- Ч. 4332. о. Бобрівський Николай — Угнів.
 Ч. 4340. о. Топорівський Николай упр. — Березець.
 Ч. 4678. о. Скавинський Нестор — Середниця.
 Ч. 4564. о. Шумський Лев доїздж. — Вороблячин.
 Ч. 4786. о. Жеплинський Михайло — Криниця.
 Ч. 4949. о. Корлятович Иван — Берест.
 Ч. 4673. о. Качмарик Стефан — Поділці.
 Ч. 4536. о. Федеркевич Гнат упр. — Тарнава.
 Ч. 5017. о. Коцюмака Роман — Вірхомля велика.
           о. Махник Михайло самост. — Солотвини.
 Ч. 4950. о. Білий Стефан — Святкова.

Померли:

- о. Негребецький Иван, парох в Ясениці сільній
 25/5 1927.
 о. Бескид Антоній, парох в Тарнавці 18/6 1927.
 о. Грицай Николай, парох в Горожанні малій
 30/6 1927.
 о. Ольшанський Валеріян, парох в Завадові 12/7 1927.
 о. Утриско Володимир, парох і декан в Скваряві новій
 23/8 1927.
 о. Кикта Павло, парох в Унятичах 5/9 1927.
 о. Каранович Йосиф, парох в Яксманичах 4/11 1927.
 Душі їх поручаєся молитвам Всч. Духовенства.

З гр. кат. Еписк. Консистоїї.

Перемишль, дня 1. падолиста 1927.

о. Николай Грицеляк.
 Канцлер.

† ЙОСАФАТ
 Епц.

ЧАСТЬ II.

Заклик.

Виконуючи рішення останніх заг. зборів Т-ва «Епархіяльна Поміч» в Перемишлі з дня 5. липня 1927 видавнича секція Т-ва перебрала на себе за згодою Еписк. Ординаріяту редакцію другої, неофіційної частини «Перемиських Епархіяльних Відомостей». В цій частині можна буде поміщувати наукові розвідки оригінальні або в перекладах, інтересніші реферати та короткі звітлення з деканальних зборів, відомости з церковно-релігійного життя, місій, реколекцій, відомости з життя, буття духовенства під теперішній час, практичні поради для священників, начерки до проповідей, огляд католицьких видавництв тощо.

Тим способом, маємо надію, оживляться самі „Еп. Відомости“, оживиться і дух у нашого духовенства.

Редакцію цієї частини зможемо поставити на відповідній висоті щойно при збірній співпраці більшого числа одиниць споміж Всеч. Отців, які розуміють потребу хвилі й мають змогу та щире волю в цім напрямі працювати. До тих ОО. звертаємось з горячим закликом: Поможіть нам письмом і словом — радою, присилайте реферати, звітлення, проповіді, описи, діліться з другими власним знанням і досвідом!

*Видавнича Секція П. Е. П.
Перемишль, Чацького 12.*

Звіт VI. Загальних Зборів Товариства „Епархіяльна Поміч“ в Перемишлі, які відбулися дня 5 липня 1927.

О год. 8 рано відправив Впр. о. Крил. В. Гмитрасевич Службу Богу в катедральнім храмі. На збори явилось 45.

членів Тва. О год. 9³⁰ Іх Преосвященство Йосафат отворили збори. По словах привіту згадали минулі часи, підчеркуючи світлі моменти з історії розвитку Тов. Згадали про Преосв. Константина Богачевського, як про одного з найбільших добродіїв Тва., що як давніше так і тепер щедрими датками підпомагає Тво, головно П. (сирітську) секцію. Відтак згадали п'ятох померших членів Тва, і попросили о відправу Служб Божих за їх душі.

На предсідника зборів упрошено Впр. о. Крил. К. Хотинецького а на секретарів Вс. ОО. Петра Войтовича і Теофіля Калинича. — Відтак о. Крил. Гриник відчитав реферат неприявного Всч. о. Дек. М. Дороцького, п. з. „Епархіяльна Поміч“ як станова організація Духовенства та єї завдання під теперішню хвилю, котрий загальні збори рішили оголосити друком в П. часті Епархіяльних Відомостей. З черги о. крил. Гриник, як секретар Т-ва відчитав протокол останніх загальних зборів та звіт з діяльності Виділу за рік 1926/1927. Виділ відбув 9 засідань. Найбільше праці присвячено сирітському захистови. Від Впр. Капітули винаймлено 20. моргів поля, хату й огорог в Новосілках дидинських, куди перенесено частину дігвори. При захисті удержувано також 11 бідних гімназійних учеників. Видано 17. чисел духовних читань під редакцією Всч. о. Дек. Дороцького. Се видавництво задля браку фондів хвилево припинено. Дано запомоги 17 священикам, 2 церквам, 1 захоронці і двом вдовам по священиках. Дано 12 місій для народу.

Звіт скарбника головної каси Т-ва:

Прихід	13.223'42 зл. і 875 дол.
Розхід	<u>12.221'66 „ і 405 „</u>

Стан каси . . . . . 1001'76 зл. і 470 дол.

На прихід головної каси складалися вкладки членів, добровільні датки та доходи з майна Т-ва.

Розхід творять видатки на удержання сиріт, захоронок, підмоги для церков, позички.

Звіт провідника V секції: Праця секції не була як слід оживлена задля браку власного правильника. Про-

відник вказав на konieczність творення деканальних кружків для успішної праці в Т-ві як рівнож на потребу власного льокалю й оснoвання фонду самопомoчі для станових цілей. Підчеркнено вагу будoви власного дому і потребу закуплення ивших річий, як світла, кадила, так щoби всі річи потрібні для церкви йшли через посередництва нашoго Т-ва. Всч. о. Бр. Гоцький доповнив звіт V секції і вказав на брак повного зрозуміння інтенцій Т-ва серед нашoго Духoвенства: На санаторію зложено мінімальні квoти. Чимало деканів не інтересується як слід Товариством. На підмогу священникам в формі зворотної позички дано 5.428 зл. з фонду допомoгового, однак не всі священники розуміють вагу цьoго фонду.

О. Крил. Гриник відчитав реферат о значінню християнської преси. Преса є поживoю людий під теперішню хвилю, є школою для дорослих. Як зібрані ріки розривають греблі, нищать доми, забирають увесь добуток а лишають намул і болото, так ворожа Церкві преса нищить віру й мораль а лишає деморалізацію та гниль. Нашим обовязком є їй протиділати. Слаба досі наша католицька преса не в силі відповісти свoму завданню. Ми повинні стати приміром попирання і поширювання католицької преси. В виду цьoго Заг. Збори зволять подати Виділови директиви щo до самостійного редаговання періодика, та II части Епарх. Відомостей як також щo до вишукування і пропаговання добрих книжок з особлівійшим узглядненням церковних, парохіяльних, деканальних і приватних бібліотек.

Звіт провірної Комісії: Іменем Комісії Всч. о. Несторович заявив, щo всі рахунки в порядку. Комісія вносить на уділення абсолюторії уступаючoму Виділови.

Дискусія над звітом Виділу і секції. Забрав голос Всч. о. Сендзік і поставив внесення щoби на будуче випечатаний звіт з діяльності Виділу був доручений членам перед зборами. Внесення прийнято. Застановлявся відтак над причиною за малого числа членів Т-ва і радив, щoби віднести до дотичних деканів і поодиноких священників з відповідним запитом і директивою. Для розбудови Тов-а радить скликувати зізди Т-ва по Епархії особливо в віддалених областях. Парохії згл. церкви повинні складати датки на VII секцію (відбудови церков). Всі видавництва

молитвенників, медаліків і прочих св. річей повинна взяти в свої руки П. Е. П. Не допустити до сего, щоби сими річами торгували іновірці.

Вибір нового Виділу. Для переведення нового Виділу, вибрано на внесення Всч. о. дек. Мариновича Комісію-матку, в склад якої увійшли Впр. оо. Мартинович, К. Хотинецький, Рудавський, Олексин і Голинський.

По 10-хвилевій перерві Комісія-матка предложила на членів Виділу Впр. і Всч. оо. Крил. Др. Решетила, Борисевича, Грицеляка, Мягкого і Голинського, на заступників Всч. оо. Гащака і Лопачака, на членів Комісії контрольної Впр. оо. Гоцького, Несторовича і Войтовича. Збори прийняли всіх одногласно.

Дискусія над редагованням самостійного періодика. Преосв. Йосафат вказують на потребу освідомлення народу в католицькій дусі. Зло в народі шириться задля браку католицького виховування його через добру пресу. Богато добра вже в тім згляді зробила „Нова Зоря“, але те все ще за мало. Сі справи розважувано на засіданнях Виділу, який прийшов до переконання, що заходить ко-нечна потреба видавання також якогось освідомлюючого письма з редакцією в Перемишлі. Загальні Збори ухвалили оснувати самостійне видавництво часопису-періодика й вложили на Виділ обовязок негайно зорганізувати редакційну колегію, та приступити до діла. Виконанне цього рішення доручили Збори о. крил. Др. Решетилу, о. Ігум. Мартинюкови, Дрови Трохимчукови, дек. Мариновичеві, Голинському і Ваньови.

Заг. Збори доручили VI Секції щоби занялась вишукуванням добрих книжок, їх пропагованням та закладанням церковних, парохіяльних, деканальних і приватних бібліотек.

На внесення Всч. о. дек. Мариновича ухвалили Заг. Збори вислати Преосв. Константинови Богачевському щирю подяку за щедрі жертви на цілі Тва як також заяву глибокої пошани та зрозуміння для Його праці а до Духовенства підчиненого Преосв. Богачевському відповідний привіт. В кінці на внесення Його Преосвященства Йосафата Заг. Збори ухвалили вислати привіт на унійний конгрес у Велеграді.

По вичерпанню порядку нарад о. предсідник подякував Його Преосвященству за труди, висказав в імени всіх

присутних заяву глибокої пошани і синівської вірності, й вніс багаточисне обом Преосвященим Владикам. На сім зборі закінчено о год. 2. по полудни.

Перемишль, дня 5. липня 1927.

о. Василь Гриник
секретар.

П Е П

і станова організація духовенства, та її завдання під теперішній час.

(Реферат на Заг. Зборах П Е П дня 5. VII. 1927).

Подивляємо зорганізованість соціалістів усяких напрямів взагалі, а їхніх провідників зокрема; — в Росії та Україні захопили вони й досі держать владу над мільонами незорганізованих одиниць. — Рівночасно ми падаємо й нарікаємо над незорганізованістю й нашого віруючого народу, особливож над незорганізованістю нас самих, його духовних провідників.

Тимчасом ми маємо організацію, і то куди кращу від усіх інших, так для вірного народу, як і для себе — тільки ми так з нею зжилися, що наче її не добачуємо. *Цеюж організацією є наша католицька Церква!* Бож Господь наш Ісус Христос полишив нам Свою Церкву не як невпорядковану громаду, але як добре зорганізоване товариство, зложене з начальної управи й членів. В листах св. Ап. Павла знаходиться порівняння Христової Церкви з тілом; членами сього тіла є вірні, а головою сам Христос Господь. Це порівняння то не якийсь поетичний образ, але живе унагляднення дійсної правди, і то правди основного значіння, іменно, що *Христова Церква є по своїй істоті найкращою живою організацією*, даною нам Самим божим єї Основником, Г. Н. Ісусом Христом. Є тут і гарно зорганізована, на Божім авторитеті Христа Господа спириючися начальна управа, є й до слухняности зобовязане Христове стадо, вірні християне; є отже міцна організація та необхідна в ній дисципліна. Всяж ота організація всесвітня є одноціла, розгалужена по всьому світові на тісно з собою споені частини: єпархії, деканати, парохії.

Маємо отже, маємо й ми свою власну Божого установлення міцну організацію, яка одинока має спроможність і право порядкувати усім життям своїх вірних членів на кожній ділянці нашої різнородної діяльності. Треба собі тільки сю організацію належно освідомити, її відновити, та всебічно як найкраще використати. Як для вірних найкращою організацією є добре зорганізована парохія, в якій є духовний настоятель при помочи докладного, всестороннього спису душ може кермувати цілим ріжноманітним життям своїх вірних на кожній його ділянці: релігійно-моральній, освітній, культурній, суспільній, економічній і т. д. — так для нас цею найнижшою та міцною організацією є деканат, а висшою — всі деканати разом злучені, отже епархія. Є то організація така поединча, але зарозом така сильна, така могутча, що якби так було в нас живе почуття цієї організації, свідомість про її спроможність і права, свідомість про її потенціалні сили — то ми чудес довершувалиб. І до цього мусить прийти! Всяка знеохота, всяка зневіра, всякий песимізм мусить уступити місця живучості, животворчому діланню Духа св. в живих членах, а ще до того пастирях Христового стада.

На разі, на мою нєміродатну думку, ці наші організації стали мабуть під впливом державних чинників занадто формально — урядовими. А, відомо, всяка урядова формалістика, відбігаючи від живого життя, вбиває його! — «Буква вбиває!» — говорив великий Апостол народів — а дух оживляє! Саме того оживляючого, теплого ділання св. Духа нам тепер як найбільше потреба! Що йно тоді наша організація видасть стократні плоди!...

Та з сього великанського, далекосяглого значіння нашої церковної організації, про яке я тут тільки легко натякнув, виходить послідовно, що, колиб чито самі вірні, чито самі духовні їх провідники, чито нарешті одні й другі спільно, схотіли зорганізуватися ще в якійсь особливій цілі, наприклад, для оборони своїх станових інтересів, або для взаємної матеріальної чи моральної підмоги, то всі ті нові організації мусять мати на увазі, що вони є організацією в організації, отже, що вони мусять міститись у великих рамах загально-церковної організації, та на ній, як на своїй постійній основі, спиратись. Передовсім не можуть вони витворювати якогось другого незалежного авто-

риту, але мусять підчинитись одному вже існуючому авторитетові церковному. Значить, що не може й не повинно бути ні між правдиво віруючими християнами, ні між здисциплінованим духовенством такої організації, якаб не зважала ні на існуючий, в Церкві лад, ні на існуючий в ній авторитет. А колиб така організація повстала, то се не тільки булоби незгідне з духом одноцілості Христової Церкви, не тільки не сприялоби правильному розвиткові рел.-мор. життя, але щоб його гальмувало, та впровадилоб у життя Церкви чисту анархію, так чужу Христовому духові.

І коли ми розглянемо у вчорашній історії нашого церковно-народного життя, побачимо, що наші предки се розуміли. Бо, наприклад, чито заснувало наше духовенство свою стану інституцію для підмоги вдів і сиріт по священниках, чито спільно з мірянами заснувало виховавчий інститут для своїх дітей, чи ще які інші установи, то все і всюди числилися з існуючим авторитетом нашої Церкви, з єї Єпископатом, під якого покров і провід вони завсіди віддавалися і в тіснім порозумінні та щирій співпраці поступали. Одного вони тільки не передбачували, іменно, що треба було о ті всякі наші установи не тільки під покров церковного авторитету віддавати, *але ще й забезпечити сю опіку, сю конечну батьківську опіку Духовної Влади над тими установами на всі часи.* Бо чоґож ми дожили? Дожили ми таких безсоромних часів, що як у Львові, так і в Перемишлі усунено наших Князів церковних з таких установ, які було здвигнено як не виключно, то в більшій часті за почином, старанням та трудами й коштом духовних кругів.

Щоб запобігти на будуче таким злочасним несподіванкам та забезпечитись перед матеріальною й моральною руїною, щоб життя наших вірних і життя нас самих організувати на міцній основі, на як найтіснішій злучі з організацією нашої Церкви, та щоб так зорганізованому нашому життю запевнити постійно й повсякчасно гарний розвиток, засновано в нас перед кількома роками — 1918 р. — отсе наше Товариство під назвою «Епархіяльна Поміч» в рамках церковної організації нашої гр. к. Перемиської Епархії.

Щоб не роздроблюватись у безліч окремих, від себе незалежних організацій, Товариство «Епар. Поміч» обій-

має своїм статутом усякі ділянки всебічного нашого священничого життя. І в тому його велике значіння для нашого станового зорганізування. А щоб не стрінула його доля давних наших починань, спирається воно на основі нашої загально церковної організації, на єї ладі і авторитеті — і в тім його сила!

На одних з попередніх загальних зборів — памятаю — підносив я думку: не мішати діяльності ПЕП з нашими урядовими чинниками. Тепер однак бачу, що я помилявся. Бо вся діяльність «ПЕПомочи», спираючись у всьому на авторитеті Єпископа, є рівночасно діяльністю нашої Церкви, отже мусить вона йти й розвиватись також у як найтіснішій злуці з усіми іншими церковними урядовими чинниками та при їхній найчиннішій підмозі і співпраці.

Отсю аксіому треба насамперед нам самим як найосновнійше зрозуміти та зрозуміння єї поширювати даліше між усім нашим духовенством і вірними.

Колиж ходить нам тут спеціально о нашу станову священничу організацію, то в таких обставинах, маючи вже таке загальне Товариство, вистане, самочинно ввести в життя п'яту секцію, уложивши для неї відповідний регулямін. Не осмішаймося перед світом вічним наріканням на брак організації, або неустанним накликуванням до якоїсь неозначеної організації — бож ми вже є зорганізовані, бо ми вже маємо й станову організацію — лише зрозуміймо єї вагу, значіння й силу в нашому церковно народному житті; зрозуміймо нарешті й те, що крайня пора, запрягти себе всіх до оживленої співпраці з нею. Ніякеж товариство не може розвиватись без співпраці членів; так і ся наша станова організація не може розвинутиись без нашої співпраці!

Якеж завдання цієї нашої станової організації під теперішній час?

Відповіддю на се нехай будуть отсі коротко зібрані запитання:

1. Чи не простягає до нас Христос Господь Своєї руки через наші священничі вдови й сироти — о негайний поратунок — матеріяльний і моральний? — Св. Апостол каже: хто про своїх не дбає, той самої віри вирікається! Є вправді вд. сир. Інститут, алеж одно Товариство такий

великій нужді не в силі зарадити. *Тож до співпраці з ним ставаймо!*

2. Далі, чи не кличе до нас Христос Господь голосом наших дітей: не бороніть дітям приходити до Мене, бож теперішні бурси, інститути, школи, — чи всі вони приводять їх до мене; чи нема між ними таких, що ваших дітей від Мене відводять, Мене перед ними закривають?! — *Тож катол. виховання дітей — то нехай буде II. завдання!*

3. Чи не кличуть до нас недужі, знеможені, каліки — наші собраття о поратунок в терпіннях тіла? А деж наші власні лічниці на нашій багатій в ліки землі? *Тож будуймо спільними силами санаторію!*

4. Дальше: Де ми збуваємо плоди нашої землиці? Де ми закупуємо все потрібне для себе й для церков? Чи не йдуть мільйони нашого й церковного гроша ще нині в ворожі кишені — за сукно, шкіру, одяги, обувя, образи, світло, кадило, вино і т. д.! — щоб опісля звернутись проти нас!? Проти Церкви, проти народа?! Чи не сором, що н. пр. гроші, зложені з таким трудом в таких тяжких часах на будову вдов. сир. дому, так легко пішли на позичку так соромну — а до того непевну?! Не кажим, що гріш інтернаціональний — бо саме той інтернаціонал — то найтяжший ворог і нашої Церкви і нашого народа! *Тож крайня пора, щоб наш і церковний гріш ішов на добро наше і на добро нашої церкви! А без організації сього не буде! — Без організації останемо й дальше жидівськими наймитами!*

5. Дальше, чи ми достаточо підготовані до тяжкої боротьби з усяким сектарством та з новітнім поганством — безвірством? Чи маємо відповідні бібліотеки — чи уладжуємо повчаючі відчити для себе — і т. д.? — *Тож нехай оживиться між нами рух віздів, рух бібліотечний для нас і для вірних!*

6. Нарешті, звідкиж візьметься в нас єдність, однодушність, взаємне довіря, порозуміння й вирозуміння, охота й заохота до всього доброго, як не буде між нами нашої живої станової організації, якаб нас учинила живими членами Христової семі?

Отсе бодай кілька загальних намічень про великі й далекосяглі завдання нашої станової організації. Але вже

й отсі помічення повинні в нас розбудити приспане почуття необхідности, конечности нашої співпраці з нашою становою організацією, яку маємо в рамках П. Е. П. — щоб так спільними нашими силами перемагати всякого нашого ворога, та ясним оком глядіги у кращу будучність. — Неструдженаж діяльність св. слав. апостолів, Кирила й Методія, яких 1100 літню річницю саме сього року святкуємо, нехай і нас одушевить до невсипущої, до безупинної діяльности — на славу Бога та для вічного й дочасного добра нашого народу!

З V. Секції П. Е. П.

Пригадується П. Т. Отцям, що V. Секція має ще на складі літургічне вино в бочках і в фляшках в ціні по 7 зл. за лігру.

Вино можна замовляти на адресу о. Михайла Гашака деталічно і цілими бочками. Услівя сплати дуже корисні особливо при замовлюваню більшої скількості, сплата після умови.

На місци, вино можна набути у о. Гашака в канцелярії парохіяльній і в настоятеля дяківського інституту.

Признання многих П. Т. Отців є найлучшим доказом визначної доброти літург. вина V. Секції, а надто вино не дороге. Проситься отже ласкаво П. Т. Отців поперти своє Товариство і у нас вино замовляти.

В справі позичок і запомог просимо звертатись на руки Всч. Отця Романа Демянчика (настоятеля дяків. інституту). Всіх П. Т. Отців котрі залягають з заплаатою позичених грошей проситься о вирівнання довгів.

V. Секція П. Е. П. крім вина має на складі дзвони. Матеріал знаменитий, голос дзвінкий, викінчення солідне і 10 л. гваранція. Ціна за 1 кл. 1 дол. 30 с. — Сплата корисна. Подяки Всеч. Отця Ю. Гнатишака з Ялина, К. Полянського з Чертежа, В. Куриласа з Львівськ. діец. і К. Сосенка і інших промовляють за якістю наших дзвонів. Фірма братів Фельчинських в Перемишлі, яка виливає дзвони П. Е. П. по удержаню замовлення устного чи листовного, виливає дзвони і продає вже готові зрамени V. Секції П. Е. П. тоді, коли сторони зазначають виразно устно чи листовно що »бажають дзвонів П. Е. П.«.

Тому увласнім інтересі проситья П. Т. Отців замовляти дзвони виключно через П. Е. П. В. Секц. о. Йосиф Маринович голова, о. Михайло Гащак секретар.

II.

УВАГА:

Згідно з постановами статута і ухвали послідних Загальних Зборів відбудеся ві второк дня 15/11. 1927 о год. 11 передпол. в Дух. Семинари ширша коференція Членів П. Е. На дневнім порядку: Реферат в актуальній справі і дискусія. Проситья П. Т. Отців Членів а головно з близших деканатів о численну участь.

ВІДОВЗА!

Братство св. О. Николая при катедр. церкві в Перемишлі удержує приватну чотиро-клясову, народну школу на Засанню в Перемишлі. В цій школі вчитья около 150 дітей найбіднійших родичів в рідній мові. Учать кваліфіковані учительки С. С. Служебниці Пр. Д. М., котрі з повною посвятою виховують дітвору в релігійному, моральному і національному дусі.

На покриття видатків одержувало Братство підмоги від ріжних укр. товариств а перемиський кружок »Рідної Школи« оплачував до року 1926/27 одну учительську силу. В минувшому шкільному році підмоги на школу Братства змалли до мінімум а Братство полишене само собі попало в довги, на покриття котрих як і на біжучі видатки не має майже ніяких фондів. Виділ Братства звернувся до Головної Управи »Рідної Школи« з проханням опідмогу на школу братства та »Рідна Школа« письмом з дня 8. вересня 1927. ч. 4007 всякої підмоги відмовила.

Виділ Братства стоїть тепер перед евентуальністю звинення школи. Цему може запобігти лише поміч Всеч. Духовенства.

Усі майже священники сповняючи народний обовязок складають на удержання приватних шкіл Укр. Товариства 1 відсоток від своїх доходів. Виділ Братства прохає Впр. і Всеч. Отців відступити цей відсоток на школу Братства і присилати його до Уряду парохіяльного в Переми-

шли переказом з допискою „на школу“. А щоби уникнути коштів пересилки Впр. і Всеч. Огці Перемиської Епархії можуть листовно уповажити Впр. о. Канцлера Еписк. Консистерії до обтягання означеної квоти з місячної платні.

Виділ братства буде оголошувати жертви в часописах, так що суспільність не буде могла робити духовенству закиду що нескладає жертв на рідну школу.

*Виділ Братства св. О. Николая
в Перемишлі.*

Оголошення.

Вс. ОО. Катехитам і Душпастирям, які уділяють науки релігії у вселюдних школах поручається Історія біблійна Ст. і Нов. Зав. в картинах видання Herder & Comp. Число картин 40. величини 45 × 50 см., ціна 12. нім. марок. До того книжочка з поясненням, як учити релігії при допомозі картин в ціні 1. нім. марка. Замовляти через канцелярію Еписк. Консистерії.

З релігійного й педагогічного боку біблійна історія в картинах незвичайно цінна, для ОО. Катихитів, душпастирів та шкіл в нинішніх часах прямо необхідна. З її помічю дітвора засвоює собі з легкістю знання біблійної історії, через що заощаджує учителям багато зайвого труду.